

Sürekli olarak hoşnutluk üzerine çalışan bizler bunu yapıyoruz, çünkü bizler de diğerleri gibi, Elçi Pavlus'la birlikte "her durumda eldekiyle yetinmeyi" tam olarak öğrenemedik. Ruh'un kılıcı olan Tanrı Sözü'yle donanmış olan Megan Hill, bu önemli Hristiyan erdemine ulaşmamıza yardımcı olmak için bize bilgece ve güzelce yazılmış bir günlük ruhsal okuma sunuyor. Pratik içgörüler ve uygulamaları, sadeliği ve derinliği, ikna ediciliği ve rahatlatıcılığı, bu kitabı, hoşnutlukla Tanrı'ya yaraşırılığın büyük kazanımı için devam eden mücadelede sık sık döneceğim bir günlük ruhsal okuma hâline getirecek.

—**William Barclay**, Baş Pastör, Sovereign Grace Presbiteryen Kilisesi, Charlotte, North Carolina; Yazar, *The Secret of Contentment*

Yürekllerimiz genellikle hoşnutsuzluğa eğilimlidir. Başkalarının sahip olduklarını isteriz ve sadece bir şey değişse hayatlarımızın daha iyi olacağını düşünüyoruz (ve bu bir şey bazen haftadan haftaya değişir). Megan Hill'in yeni ruhsal okuma kitabı okuyucuların hoşnutsuzluğun kaynağını görmelerine yardımcı oluyor ve Müjde'yi temel alan Kutsal Kitap'a dayalı hoşnutluğun bir resmini çiziyor. *Hoşnutluk: Tanrı'nın İyiliğini Görmek*, İsa Mesih'te bulunan ruhu tatmin edici hoşnutluğa işaret ederek hoşnutsuzluğun ağırlığından kurtulmayı arzulayanlara yardımcı oluyor.

—**Christina Fox**, Danışman; Yazar, *A Heart Set Free ve Designed for Joy*

Hoşnutsuzluk bir bahçedeki yabani otlar gibi ortaya çıkabilirken, hoşnutluk çalışma ve uygulama yoluyla öğrenilen, geliştirilen bir meyvedir. Megan Hill'in yeni ruhsal okuma kitabı *Hoşnutluk: Tanrı'nın İyiliğini Görmek* kitabı bilgelik, gerçek ve pratik uygulamalarla dolup taşıyor. Bu günlük okumalar bakışlarımızı kendimizden (ya da komşumuzun yeni sevimli paltosundan) uzaklaştırıp Tanrımız'ın iyiliğine ve sadakatine odaklıyor. İhtiyaç duyulan ve faydalı bir kitap ve şiddetle tavsiye ediyorum.

—**Melissa Kruger**, Yazar, *The Envy of Eve: Finding Contentment in a Covetous World*; Kadın Hizmetleri Kordinatörü, Uptown Kilisesi, Charlotte, North Carolina

Megan Hill, çoğumuzu baştan çıkaran yalanı ortaya çıkararak, koşullarımızdaki bir değişikliğin hayatlarımızı iyileştirmeyeceğini gösteriyor. Hill, açık, pratik ve Kutsal Kitap'a dayalı düşüncelerle bizi Hristiyan hoşnutluğunun daha yeşil çayırılarına götürüyor. Ancak bize sadece "şikâyet etmeyi bırakmamızı" söylemiyor; bize acı çeken ama hoşnut Kurtarıcı Mesih'i kucaklamamızı söylüyor. O'nun kutsal, teslimiyetçi arzuya sahip hayatını yaşamayı öğreten bu kaynak için çok mutluyum.

— **Jen Pollock Michel**, Yazar, *Teach Us to Want* ve *Keeping Place*

"Hoşnut olun." "Hoşnutluğun peşinden gidin." "Hoşnutsuzluktan tövbe edin." Hepimiz bu öğütleri ve azarlamaları duymuşuzdur. Hepimiz onlara katılıyoruz. "Ama *nasıl*?" diye haykırırız. Peki oraya nasıl ulaşacağız?

Megan Hill, nasıl yapılır ve neden yapılır sorularıyla dolu pratik bir günlük ruhsal okumayla imdadımıza yetişiyor. Ama daha da önemlisi, hoşnutsuzluğun çaresinin günlük bir tekniğin "nasıl" ve "neden"inde değil, İsa Mesih'le günlük bir ilişkinin "kim"inde yattığını gösteriyor.

—**David Murray**, Eski Antlaşma ve Uygulamalı Teoloji Öğretim Üyesi, Puritan Reformed Theological Seminary; Yazar, *The Happy Christian* ve *Christians Get Depressed Too*

H O Ş N U T L U K

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Hoşnutluk: Tanrı'nın İyiliğini Görmek
Yazar: Megan Hill
Özgün Adı: Contentment: Seeing God's Goodness
Çevirmen: Göksel Erdoğan
Çeviri Editörü: Samet Şahin
Düzeltilen: Nurşilan Şahin
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-625-95499-8-9
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2018 by Megan Hill. All rights reserved. Originally published by P&R Publishing Company. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Basım: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Türkiye
Eylül 2025

H O Ş N U T L U K

TANRI'NIN
İYİLİĞİNİ
GÖRMEK

MEGAN HILL

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Hem nasihatleri hem de örnek yaşayışlarıyla
Tanrı'nın her zaman en iyisini verdiğine inanmayı bana öğreten
ebeveynlerim Brad ve Patsy Evans'a.

İÇİNDEKİLER

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları	11
Giriş	13
Hoşnutluğun Değeri	
1. Gün: Bol Yaşam	19
2. Gün: Ağırlıksız Bir Yürek	21
3. Gün: Hoşnutluk Büyük Kazançtır	23
Mesih'e Bakarak Hoşnutluk Bulmak	
4. Gün: Mesih, Cesaretimiz	27
5. Gün: Mesih, Örneğimiz	29
6. Gün: Mesih, Gücümüz	31
7. Gün: Mesih'in Yüceliği, Hedefimiz	33
Koşullarım Hakkında Doğru Bir Anlayış Geliştirmek	
8. Gün: Hiçbir Şeyim Yok	37
9. Gün: Hiçbir Şey Yapamam	39
10. Gün: Tanrı, Hoşnutsuzluğu Ciddiye Alır	41
11. Gün: Tanrı'nın Benimle İlgilenmesi, Yaşamın Değişen Koşullarından Daha Kesindir	43
12. Gün: Hayatımın Koşulları, Ölümsüz Ruhumun İyiliği İçin Özenle Tasarlanır	45
Doğru Arzular Geliştirmek	
13. Gün: Arzu, Eğitilmek Zorundadır	49
14. Gün: Tanrı, Arzularım İçin Öncelikler Belirler	51
15. Gün: Tanrı'nın Yüceliğini Arzulamak	53
16. Gün: Tanrı'nın Elinden Gündelik İhtiyaçlarımızı Arzulamak	55

17. Gün: Kutsallığı Arzulamak	57
18. Gün: Doğru Hoşnutsuzluk	59

Şükran Dolu Bir Yürek Geliştirmek

19. Gün: Şükran, Tanrı'nın Benim İçin Olan İsteğidir	63
20. Gün: Kurtuluş İçin Şükretmek	65
21. Gün: Gündelik Sağlayış İçin Şükretmek	67
22. Gün: Tanrı'nın Amaçları İçin Şükretmek	69
23. Gün: Komşumun Sahip Olduğu Kutsamalar İçin Şükretmek	71

Belirli Koşullarda Hoşnutluğun Peşinden Gitmek

24. Gün: İş ve Sorumluluklar	75
25. Gün: Para ve Mal Mülk	77
26. Gün: İlişkiler ve Aile	79
27. Gün: Mevki ve Tanınırlık	81
28. Gün: Armağanlar ve Fırsatlar	83
29. Gün: Sağlık ve Yetenekler	85
30. Gün: Güzellik ve Dış Görünüş	87
31. Gün: Eldekiyle Yetinmeyi Öğrendim	89

Sonuç	91
Notlar	92

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları

EVLİLİĞİMİZİN ilk döneminde, bir kasaba evinin üst katında, tek odalı küçük bir dairede yaşıyorduk. Ne zaman yağmur yağsa, çatıdaki çatlaklardan tavanımıza su sızar, oradan da yere damlardı. Dairenin farklı yerlerine kovalar koyar, suyun damla damla akmasını seyredirdim. Büyük kovalar koyduğum için, “Bunların dolması bayağı zaman alır” diye düşünürdüm. Su birikirken kovaların nasıl çabucak dolduğunu ve yeterince dikkat etmediğimde taşığını görüp şaşakalırdım.

Bu ruhsal okuma, tıpkı kovayı dolduran yağmura benziyor. Zaman geçtikçe, yavaş yavaş etki büyümektedir. Her gün birkaç ayet. Damla. Damla. Damla. Her gün susuz kalmış ruhunuzu doyuracak birkaç damla ayet.

Biz Kutsal Yazılar’la başlıyoruz. Tanrı’nın Sözü güçlüdür. Aslında bütün evrendeki en etkili güçtür.¹ Kralların yüreklerini değiştirir, düşkünleri teselli eder ve körlerin ruhsal gözünü açar. Yaşamları değiştirir ve alt üst eder. Kutsal Kitap’ın Tanrı’nın kendi sözleri olduğunu biliyoruz ve bu yüzden Kutsal Kitap’ı bizzat O’nu tanımak için okuyor ve inceliyoruz.

Kutsal Yazı çalışmamız uygulama içermektedir. Teoloji, yaşam tarzımızı değiştirmelidir. Söz’ü kendi savaşıyla ilişkilendirmeniz çok önemlidir. Bu ruhsal okumayı okurken, çoğu zaman siz sözcüğünü göreceksiniz çünkü Megan doğrudan doğruya siz okuyuculara sesleniyor. Her okuma, üzerinde düşünme sorularını ve uygulamaya yönelik bir öneriyi içeriyor. Eğer soruları yanıtlarsanız ve uygulamaya yönelik alıştırmaları yaparsanız, bu deneyimden çok daha fazlasını alacaksınız. Bunları atlamayın. Kendi ruhunuz için bunları yapın.

Kutsal Yazı çalışmamız ibadet içermektedir. Temelde, hoşnutluk ve nankörlükle ilgili her türlü mücadele bir ibadet sorunudur. Yaşamlarımızı yönetmesi gereken Kişi’ye olan yönelimimizi kaybetmişizdir ve O’na geri dönmemiz gerekir. Söz bizi içinde bulunduğumuz kötü durumdan kurtaran ve yaşamımızı yeniden yönlendiren Mesih’e yöneltir. Tanrı Sözü’nde geçirdiğiniz zamanın amacı her zaman ibadet olmalıdır.

Kral Mesih'e olan sevginiz arttıkça, düzensiz arzularınızı ve nankör tutumlarınızı öldürürsünüz. Mesih'e karşı daha büyük bir sevginin gücü ruhunuzu dönüştürebilir. Gözlerinizi çarmıha diktikçe hoşnutluğunuz ve minnettarlığınız artacaktır. Mesih'e hayran olun. O'nu sevin. O'na değer verin. O'nu övün. O'nu onurlandırın. Tüm hayatınızı O'na verin. Hiçbir şeyi esirgemeyin.

Eğer bu ruhsal okumayı faydalı bulursanız (ki bulacağınıza inanıyorum!), hayatınızın farklı dönemlerinde tekrar okuyun. Önümüzdeki ayda bu kitabı çalışın ve bir yıl sonra, hoşnutluk için nasıl mücadele etmeniz gerektiğini kendinize hatırlatmak için ona tekrardan dönün.

Bu ruhsal okumanın amacı hoşnutluk için kapsamlı bir rehber sunmak *değildir*. Bu amaçla yazılmış birçok kaynak vardır. Onları satın alıp onlardan faydalanabilirsiniz.

Şimdilik bu kadar yeter. Başlayalım.

Deepak Reju

GİRİŞ

HOŞNUTSUZLUK HER AN ortaya çıkabilir. Bir pazartesi sabahı alarm çalar ve hoşnutsuzluk saldırmaya hazırdır. Herhangi bir şey saldırıya davetiye çıkarabilir –kahve fincanınızdan dikkatsizce dökülen bir damla, eşinizden gelen sert bir mesaj, bodrum katında yükselen bir çamaşır dağı– ve siz daha kapıdan dışarıya adımınızı atmadan hayatınızla ilgili hayal kırıklığına uğrarsınız. Doktorun muayenehanesi test sonuçlarınızla ilgili aradığında ya da posta yeni bir fatura getirdiğinde, tamamen yeni bir hayat diliyorsunuzdur. Beklenmedik bir yağmur yağışı kadar basit bir şey bile yüreğinizde fırtınalar koparabilir. Daha birkaç saat önce kilisedeki kutsallar topluluğunda Tanrı'ya sevinçle ibadet ederken, bugün aynı Tanrı'nın olayları nasıl düzenlediğine dair tam bir hayal kırıklığı yaşıyorsunuzdur.

Ve bununla da bitmez. Günlerimiz boyunca hoşnutsuzluk hepimizi beklemektedir. Genç ya da yaşlı, yalnız ya da bir grup içinde, dinlenirken ya da çalışırken, yaşamın nasıl olması gerektiğine dair beklentilerimizi boşa çıkaran durumlarla karşılaşırız.

Bir kez yüreklerimizi ele geçirdiğinde, hoşnutsuzluk hızla başka günahlara yol açar. Tanrı'nın bizde ve bizim için yaptıklarına temelde güvenmediğimiz için, yüreklerimiz endişeye kapılır. Her yeni durum şaşırtıcı ve potansiyel olarak zararlı gelir. Gripten başkanlık seçimlerine kadar her şey bir belirsizlik saldırısı getirir. Tanrı'nın bizimle ilgilediğine inanmayız ve yaşamlarımızdaki olayların bizim iyiliğimiz için olacağına dair çok az güvenimiz vardır, bu yüzden zihinlerimiz ve yüreklerimiz endişeyle dönüp durmaktadır.

Kendi durumumuzdan memnun olmadığımız için başkalarının yaşamlarına bakar ve kıskançlık günahını buna ekleriz. İstedığımız her şeye ve daha fazlasına sahip görünen arkadaşlarımızın ve komşularımızın yaşamlarına imreniriz. Aynı zamanda yabancıların yaşamlarına da imreniriz; bir televizyon programındaki muhteşem eve sahip olan mutlu çiftte ya da son üniversite yayınında hızlı kariyerinden övgüyle bahsedilen mezuna imreniriz. Onların başarılarını, ilişkilerini ya da

mali durumlarını arzularız ve kendi hayatımızdan duyduğumuz hoşnutsuzluğu artırırız.

Hayal kırıklığına uğradığımızda da şikâyet etme tuzağına düşeriz. Görünüşe göre her durum yüreklerimizden bir iç çekişi serbest bırakmaktadır. Hava çok soğuktur. Kır saçlar çok fazladır. Çocuklar çok enerjiktir. Maaş azdır, çalışma saatleri çok uzundur, işe gidip gelmek tam bir israftır. Çölde yaşayan İsraililer gibi, hoşnutsuzluğumuzu söylenerek dile getiririz; Tanrı'yı yaşamlarımızı kötü idare etmekle suçlar ve bize istediklerimizi vermesini talep ederiz.

Hoşnutsuzluk –ve onun kötü yoldaşları– her yerdedir.

Ancak hoşnutsuzluk hemen bir sonraki köşede bekliyorsa, lütuf da beklemektedir. Rab her an, yaşamın her koşulunda bağışlama (bkz. Neh. 9:17), cesaretlendirme (bkz. Rom. 15:5), güç (bkz. Flp. 4:13) ve sevgiyle (bkz. Rom. 8:38-39) hazır beklemektedir. Sizi yaratan ve yaşatan Tanrı, her zaman ve her şey için size lütufta bulunmaya kadirdir (bkz. 2.Ko. 9:8). Hoşnutsuzluğa karşı mücadelede asla yalnız değilsiniz.

Önümüzdeki otuz bir gün boyunca hoşnutluk lütfunu inceleyeceğiz ve Kutsal Ruh'un yardımıyla Tanrı'nın yaşam koşullarımız üzerindeki egemenliğinden hoşnut olmaya çalışacağız. Bu ruhsal okumayı kendi başınıza, günlük dua ve Kutsal Kitap okumalarınızın bir parçası olarak kullanmak isteyebilirsiniz. Ancak hoşnutsuzluk hepimiz için ortak bir eğilim olduğundan (bkz. 1.Ko. 10:13), bu çalışmayı bir arkadaşınızla ya da küçük bir grupla birlikte yapmak ve her bir kişinin mücadele ettiği belirli alanlarda birbirinizi hoşnutluğa teşvik etmek de isteyebilirsiniz.

“Huzurlu bir yürek” (Özd. 14:30) arayışımızda, Kutsal Kitap'ın hoşnutsuzluğun tehlikeleri ve hoşnutluğun sevinci hakkında söyledikleri üzerinde düşüneceğiz. Her günlük okuma ve uygulama bölümü Kutsal Yazılar içermektedir; bu ayetleri dikkatle okuyun. Bu alanda bizi zorlayan ve itaate itecek olan Tanrı Sözü'dür. Ruh'un yüreklerimizde hoşnutluğu ortaya çıkarmak için kullanacağı şey, Tanrı Sözü'dür.

Bu aya hoşnutluğun değerini ele alarak başlayacağız (1-3. günler). Hoşnutluk basittir, ama kolay değildir. Kutsal Kitap'ın öğretisinin, Tanrı'nın sevgi dolu elinden gelen her şeyi alçakgönüllülükle kabul etmenin önemini ve bereketini yüreklerimize işlemesine izin vermeliyiz. Daha sonra, hoşnutluk mücadelesinde bize örnek olması ve yardım etmesi

için Mesih'e bakacağız (4-7. günler). Mesih mükemmel bir şekilde hoşnut olan tek insandı ve biz hoşnut bir yüreğin peşinde koşarken O bizim en iyi müttefikimizdir. Daha sonra gözlerimizi kendi koşullarımıza çevireceğiz ve Tanrı'nın yaşamlarımıza getirdiği olayları nasıl anlamamızı istediğini düşüneceğiz (8-12. günler). Elbette hoşnutluk tüm arzulardan kaçınmamız anlamına gelmez ve bu nedenle aynı zamanda hangi arzulara sahip olmamız gerektiğini keşfetmek için Kutsal Kitap'ı araştıracağız (13-18. günler). Ve doğru arzularımızı Tanrı'ya sunduktan sonra, söylenmenin panzehri olan şükran dolu bir yürek geliştirmeye çalışacağız (19-23. günler). Son olarak, yaşamda hoşnutluğun zor görüldüğü iş, para ve ilişkiler gibi belirli durumlara bakacağız ve Kutsal Kitap'ın yüreklerimizi Tanrı'ya güvenmeye nasıl yönlendirdiğini göreceğiz (24-31. günler).

Net bir amacımız var. Kendimizi hangi durumda bulursak bulalım, şunu söyleyebilmek istiyoruz: "Ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim. Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamamın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim" (Flp. 4:11-13).

*“Hristiyan hoşnutluğu, her koşulda Tanrı’nın bilge ve baba-
can tasarrufuna özgürce boyun eğen ve bundan zevk alan
tatlı, içsel, sessiz, lütufkâr ruh hâlidir.”*

Jeremiah Burroughs

HOŞNUTLUĞUN DEĞERİ

1. GÜN

Bol Yaşam

*Huzurlu yürek bedenini yaşam kaynağıdır,
Kıskançlık ise insanı için için yer bitirir. (Özd. 14:30)*

SATIN ALDIĞIM PALTONUN her şeyi değiştireceğini düşünmüştüm. Kırmızı keten, geniş cepli ve kahverengi kadife yakalı bu palto, yedinci sınıftaki her öğrencinin istediği şeydi. Bu paltoya sahip olmanın beni yeni bir hayata başlatacağından kesinlikle emindim. Onu giydiğimde popüler, güzel ve yetenekli olacaktım. Böyle bir paltoyla insanlar beni New England kır yollarında uzun sonbahar gezintilerine çıkmaya ya da tertemiz at çiftliklerinde gülümseyerek ve ılık ılık bir şekilde durmaya davet edeceklerdi. Onu giydiğimde tamamen farklı bir insan olacaktım.

Palto hâlâ bende. Bir dolabın arkasında asılı duruyor ve son yirmi yıldır hiç giymedim. Söylemeye gerek yok, palto yüzünden başıma gelen önemli bir değişikliği hatırlamıyorum. Ara sıra, Noel süslerini veya yedek çarşafı ararken rastlıyorum ve bir zamanlar bana nihayet istediğim hayatı vereceğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Umudumu bir parça giysiye bağlamak şimdi aptalca geliyor, ama yıllar boyunca kendimi koşullarımdaki bir değişikliğin her şeyi daha iyi hâle getireceğine ikna ettim. Evlenmenin, bebek sahibi olmanın, işimde başarılı olmanın, taşınmanın ya da yeni bir beceride ustalaşmanın tatmin edici bir hayata giden yol olacağına inandım. Ve her seferinde hayal kırıklığına uğradım.

Kutsal Yazılar, tam ters gibi görünen bir mantıkla, daha iyi bir yaşamın yeni bir şeyin peşinde koşmaktan değil, mevcut durumdan hoşnut olmaktan geçtiğini açıkça ortaya koymaktadır. Özdeyişler, bol yaşama giden yolun huzurlu (sakin) bir yürekten geçtiğini söyler.

Eğer bu kitabı elinize aldıysanız, bunun nedeni muhtemelen yüreğinizde hoşnutluğu geliştirmekle ilgileniyor olmanızdır. Belki siz de benim gibi mükemmel bir ceketin (ya da evliliğin, işin ya da kilisenin)

sizi nihai olarak tatmin etmeyeceğini çoktan keşfetmişsinizdir. Belki de komşunuzun çitinin üzerinden özlemle bakarak çok zaman harcadınız ve ne yazık ki bugünkü ayetin gerçeğini biliyorsunuz: “Kıskançlık...insanı için için yer bitirir.” Belki de huzurlu bir yüreğe sahip olmak istiyorsunuz ama nereden başlayacağınızı bilmiyorsunuz.

Her birimiz için iyi haber şudur ki, Rab hoşnutluk için ihtiyacımız olan her şeyi sağlamaktadır. Mesih dünyaya geldi, kusursuz bir itaat hayatı yaşadı, çarmıhta öldü ve kıskançlıktan kurtulup O’nda tatmin bulabilmemiz için yeniden dirildi. Dahası, bizi söylenmeye karşı uyarması ve Sözü’nden öğrendikçe yüreklerimizde hoşnutluğu beslemesi için bizde ikamet eden Ruh’u vermiştir. Tanrı’nın lütfuyla, bol yaşam veren huzurlu bir yüreğe sahip olabiliriz. Cesaretlenin!

Düşünün: Koşullarınızdaki hangi değişikliklerin size bol yaşam getireceğine yanlış bir şekilde inandınız? Bu değişikliklerin nihai etkisi ne oldu? Hoşnutsuzluğun bir sonucu olarak sizi “için için yiyip bitirdiğini” fark ettiğiniz yolların bir listesini yapın.

Düşünün: Kutsal Ruh, yaşamınızın diğer alanlarında günahla mücadele etmenize ve kutsallık geliştirmenize nasıl yardımcı oldu? Hoşnutluğun peşinde koşarken O’nun geçmişteki sadakati sizin için nasıl bir teşvik olabilir?

Harekete Geçin: Hoşnutluğun şu klasik tanımını ezberleyin ya da sık sık görebileceğiniz bir yere asın: “Hristiyan hoşnutluğu, her koşulda Tanrı’nın bilge ve babacan tasarrufuna özgürce boyun eğen ve bundan zevk alan tatlı, içsel, sessiz, lütfekâr ruh hâlidir.”¹

2. GÜN

Ağırlıksız Bir Yürek

İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım. (İbr. 12:1)

JOHN BUNYAN'IN ünlü alegorisi *Çarmıh Yolcusu*, ana karakteri Hristiyan'ın sırtına bağlanmış ağır bir yükün ağırlığı altında acı çekmesiyle başlar. Bu yük ona sıkıntı verir, hareketlerini yavaşlatır, hayatının sıradan kutsamalarından keyif almasını engeller ve onu tehlikeye sokar. Onun yükü, elbette, günahıdır.

Hristiyan bu yükten kurtulmayı denedikten ve başaramadıktan sonra, Mesih'in çarmıhında bu yükten kurtulur. Ve yük yuvarlanıp gittiğinde, Hristiyan hemen tazelenir. Bunyan bize onun "memnun ve sevinçli" olduğunu, "sevinçten üç kez sıçradığını" ve ilahi söyleyerek yoluna devam ettiğini anlatır.¹

İbraniler mektubunun yazarı da benzer şekilde günahı, bizi iman yaşamında sevinçle sebat etmekten alıkoyan yapışkan bir ağırlık olarak tanımlar. Bu tür ağır günahlardan biri hoşnutsuzluktur. Hoşnutsuz olduğumuzda, sürekli bir sıkıntı, endişe ve pişmanlık içinde oluruz. Tanrı'nın özündeki iyiliğine güvenemediğimiz için O'ndan kuşulanırız ve O'ndan ya da pek çok kutsamasından zevk alamayız. Kendi koşullarımıza odaklanırsınız ve başkalarını iyi bir şekilde sevmeyiz.

Neyse ki, Rab bizi günahın ezici ağırlığı konusunda uyarmıştır. Bu ağırlığı bir kenara bırakmamıza yardım etmesi için bize Ruh'u vermiştir (bkz. Rom. 8:13) ve hatta Tanrı'nın gücünün onları kendi yaşamlarında günahı kurtardığını deneyimlemiş olan başkalarının kalıcı tanıklığını da bize vermiştir.

Tanık bulutunun bir üyesi de Eyüp'tür. Öyküsünün başında çocukları, hizmetkârları ve bol miktarda hayvanı vardı (bkz. Eyü. 1:1-3). Yine de ne olduğunu hepimiz biliyoruz; tek bir günde tüm bu iyi şeyler Eyüp'ün elinden alındı (bkz. 13-19. ayetler).

Eyüp'ün tepkisi bizi cesaretlendirmektedir: "Dedi ki, 'Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, RAB aldı, RAB'bin adına övgüler olsun!' Bütün bu olaylara karşın Eyüp günah işlemedi ve Tanrı'yı suçlamadı" (21-22. ayetler). Söylenme günahının, ruhuna ağırlık yapmasına izin vermek Eyüp için ne kadar kolay olurdu! Ama "Tanrı'dan korkan ve kötülükten kaçınan" bir adam olduğu için (bkz. 1. ayet), temiz bir vicdana ve Tanrı'yla doğru bir ilişkiye en yüksek değeri verdi. Eyüp büyük sıkıntılar altında bile, ağırlıksız bir yüreğin kutsamasını yaşadı.

Düşünün: Hoşnutsuzluk ölümcül bir ağırlık gibi davranarak doğruluktaki gelişimimizi engeller ve bizi Mesih'teki sevinçten uzaklaştırır. Hoşnutsuzluk, Hristiyan yarışında sizin dayanıklılığınızı nasıl zayıflattı?

Düşünün: Eyüp 1. bölümü okuyun. Eyüp'ün, Ruh'un günah yükümüzü ortadan kaldırma ve yüreklerimize hoşnutluk getirme gücüne bir tanık olarak yanınızda durduğu gerçeği üzerinde derinlemesine düşünün.

Harekete Geçin: Christopher Ash, *Discovering The Joy of a Clear Conscience (Temiz Bir Vicdanın Sevincini Keşfetmek)* adlı kitabında şöyle yazıyor: "Başlangıçta nasıl temiz bir vicdana sahip olduysam bugün de temiz bir vicdana aynı şekilde sahip olurum: bilinen günden dönerek ve İsa Mesih'in kanına yeniden güvenerek."² Bugün hoşnutsuzluğunuzla ilk iman ettiğiniz gün yaptığınız gibi başa çıkın. Ardından ağırlıksız bir yüreğin kutsamasıyla sevinin.

3. GÜN

Hoşnutluk Büyük Kazançtır

Oysa eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır. Çünkü dünyaya ne bir şey getirdik, ne de ondan bir şey götürebiliriz. Yiyeceğimiz, giyeceğimiz varsa bunlarla yetiniriz. (1.Ti. 6:6-8)

FAST FOOD RESTORANI Chick-Fil-A, her yıl bir kez restorana inek kılığında gelen herkese bedava yemek veriyor. Uzun kuyrukta bekleyen bazı insanlar bir günlüğüne inek olmaktan utanmadan memnun görünürken, diğerleri açıkça biraz aptalca hissediyor. Herkes tepeden tırnağa inek kılığına girerek insan içine çıkmayı kolay bulmuyor ama yine de binlerce insan bedava çıtır tavuk ve waffle kızartması vaadiyle giyiniyor. Kazanılacak bir şey olduğunda, genellikle kendimizi rahatsız etmeye istekli oluruz.

Bugünkü Kutsal Yazı metni bize, genellikle zor olan hoşnutluk (eldekiyle yetinme) disiplininin bize “büyük kazanç” getireceğini vaat ediyor (6. ayet). Tanrı’ya olan bağımlılığımızı anladığımızda (bkz. 7. ayet) ve O’nun ihtiyaçlarımızı karşılamasından tatmin olduğumuzda (bkz. 8. ayet), yoksun olabileceğimiz her şeyden daha değerli bir ödül kazanırız. Gerçekten de, hoşnutluğun peşinde koşan kişi, orada güve ve pasın onları yiyip bitiremeyeceği, hırsızların girip çalamayacağı göksel hazineler biriktirecektir (bkz. Mat. 6:20).

1600’lü yıllarda, Püriten Jeremiah Burroughs, hoşnutluğun “üstünlüklerinin” bir listesini yapmıştır.¹ Tanrı vergisi bu ödüllerden birkaçını ele alırken, bunların sizi hoşnut bir Tanrı’ya yaraşırılığa (hoşnut bir Tanrı benzerliğine) doğru motive etmesine izin verin:

1. *Hoşnutluk bizi Tanrı’ya ibadet etmeye hazır hâle getirir.* Kişisel olarak ya da topluluk içinde ibadet ettiğimizde, yalnızca Tanrı’nın Tanrı olduğunu ve bizim de O’na varlığımızı borçlu olduğumuz alçakgönüllü yaratıkları olduğumuzu kabul ederiz. Hoşnut olur-

- sak, ilahi söylemeye, dua etmeye ve her şeyi iyi yapan Tanrı'yı dinlemeye istekli oluruz (bkz. Eyü. 1:20-21).
2. *Hoşnutluk Tanrı'nın lütfunu deneyimlememizi ve sergilememizi sağlar.* Hoşnutluk kimseye doğal olarak gelmez. Lütuf olmadan, tüm insanlar neredeyse hiç durmadan söylenir ve şikâyet eder. Ancak Tanrı, Ruhü aracılığıyla bizi dönüştürür, bizi hoşnut kılar ve yaşamlarımızı gören herkese gücünü gösterir.
 3. *Hoşnutluk bizi Tanrı'ya ve başkalarına hizmet etmemiz için özgür kılar.* Eğer sürekli olarak kendi durumumuzla –eksiklerimizle ya da farklı olmasını istediğimiz şeylerle– meşgul olursak, hizmet etmek için fırsat aramayız. Tanrı'nın krallığında en yararlı insanlar, dış koşullara bakmaksızın Rab'be güvenenlerdir.
 4. *Hoşnutluk bizi çeşitli günah ayartmalarından uzak tutar.* Her zaman içinde bulunduğumuz koşullarda neyi değiştirmek istediğimizi düşündüğümüzde, Şeytan buna hemen karşılık verir. Tanrı'nın bize vermediği şeyleri günahkârca talep etmemiz (ya da almamız) için bizi hevesle ayartacaktır (bkz. Yar. 3:1-5; Yak. 4:1-2). Bunun yerine Tanrı'nın verdikleriyle yetinirsek, Şeytan'a yüreğimizde fırsat vermemiş oluruz.

Düşünün: Hayatınızda ödülle nasıl motive oluyorsunuz? Vaat edilen kazanç nedeniyle hangi zor şeyleri yapmaya istekli oldunuz?

Düşünün: Bu dört hoşnutluk kutsamasını kendi yaşamınızda ve diğer Hristiyanların yaşamlarında ne zaman gördünüz?

Harekete Geçin: Dua edin ve Tanrı'dan yüreğinizde hoşnutluk geliştirmesini isteyin. Size vaat ettiği “büyük kazancı” vermesini isteyin.

**MESİH'E BAKARAK
HOŞNUTLUK
BULMAK**

4. Gün

Mesih, Cesaretimiz

Böylece Mesih'ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, yürekten bir sevgi ve sevecenlik varsa... sevincimi tamamlayın. Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın. (Flp. 2:1, 3)

BBC BELGESEL DİZİSİ *İnsan Gezegeni*'nin bir bölümü, iki balıkçının İspanya'nın kuzey kıyısındaki tehlikeli kayalıklardan değerli kaya midyesi toplama çabalarını kaydediyor. Birbirlerine bir iple bağlı olan adamlar sırayla kayalıklardan su kenarına iniyor ve tehlikeli dalgalara göğüs geriyorlar. Bir adam midye toplarken, diğerinin dikkatle gözcülük etmesine, özellikle büyük dev bir dalga yaklaştığında bağırarak uyarıda bulunmasına ve tehlike çok büyükse onu güvenli bir yere çekmesine güveniyor.¹

Kayalıkların dibindeki balıkçı gibi, yaşamlarımızın rahatsız edici koşullarına göğüs gererken bazen kendimizi yalnız ve savunmasız hissedebiliriz. Ancak Müjde'nin gerçekliği şu ki, hiç de yalnız değiliz. Beden alması, mükemmel itaat dolu yaşamı, ölümü ve dirilişiyle Mesih bizim insanlık durumumuza girmiş ve kendisini kopması mümkün olmayan iplerle bize bağlamıştır (bkz. Rom. 8:35-39).

Bugünkü ayetlerin bize gösterdiği gibi, Mesih'le bir oluşumuz –“Mesih'te” olduğumuz gerçeği (Flp. 2:1)– bize cesaret ve teselli getirmelidir. O bizi, bizim için kendini feda edecek kadar sevmiştir ve sonuna kadar da sevmeye devam edecektir. Bize yardım etmesi için Ruhunu vermiş, sevgisini ve yakınlığını üzerimize yağdırmıştır. İşlerin gidişatından dolayı hayal kırıklığına uğradığımızda, değişmeyecek gibi görünen durumlardan dolayı hüsrana uğradığımızda ya da uyarıda bulunmadan değişen koşullar karşısında şaşkına döndüğümüzde, kayalıklarda tek başımıza durmayız, aslında Mesih'e bağlıyızdır.

Mesih’le olan birliğimiz aynı zamanda başkalarını sevmemizi sağlar. Hoşnutsuzluğun çürük meyvesi çekişme ve açgözlülüktür. Kendimize odaklanarak, başkalarının görünüşte daha iyi olan durumlarını kıskanırız. Hoşnutsuz bir yürek için komşumuz bir iyilik nesnesi değil, sahip olmayı dilediğimiz yaşamın bir simgesidir. Ancak Mesih’in bize olan sonsuz sevgisinden emin olarak, iman aracılığıyla O’nunla bir olarak ve bizim için sunduğu kurbanı hatırlayarak, koşullarımız konusunda O’na güvenebilir ve başkalarını özgürce sevebiliriz.

Düşünün: Mesih’in kendisini size bağladığı ve sizi de kendisine bağladığı bilgisi sizi nasıl cesaretlendiriyor?

Düşünün: Kendi yaşamınızı başkalarının yaşamlarına kıyasla yanlış bir şekilde ölçtüğünüz bazı yollar nelerdir? Mesih’in sevgisinde sonsuza dek güvende olduğunuzu bilmek başkalarını kıskanmak yerine onları sevmenize nasıl olanak sağlar?

Harekete Geçin: Heidelberg İlmihali’nin şu soru ve cevabı üzerinde derinlemesine düşünün: “Yaşamda ve ölümdede tek teselliniz nedir?”

Ben kendime ait değilim; beden ve can olarak yaşamda ve ölümdede sadık kurtarıcım İsa Mesih’e aitim.

O değerli (paha biçilmez) kanıyla bütün günahlarımın bedelini ödedi, Şeytan’ın hükümdarlığından beni, özgür kıldı. O beni aynı yolda gözetir, göklerdeki Babam’ın isteği olmadan başımdan bir tel saç bile eksilmez; her şey benim kurtuluşum için çalışır.

O’na ait olduğum için kendi Kutsal Ruh’u’yla beni sonsuz yaşamdan emin kılar. Ve beni şimdiden itibaren kendisi için yaşamaya hazır ve tüm yüreğimle buna istekli olmaya yönlendirir.

5. Gün

Mesih, Örneğimiz

Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. (Flp. 2:5-7)

HOŞNUTLUĞUN NEYE BENZEDİĞİNİ bilmek ister misiniz? Belli bir adamın hayatını düşünün: Bir kralken, bir hizmetkâr oldu. Kendi kendine yeterken kendini açlığa, susuzluğa ve yoksulluğa maruz bıraktı. Tüm suçlardan masum olduğu hâlde, sessizce asılsız suçlamalara ve haksız cezalara maruz kaldı. Bu adam bir kez bile koşullarından şikâyet etmedi, bunları veren Tanrı'ya karşı söylenmedi ya da daha kolay yaşamları olan başkalarını kıskanmadı. Bir kez bile Baba'nın isteğine güvenle boyun eğmekten başka bir şey yapmadı.

Yalnız kaldığında dua etti. Ayartıldığında, Tanrı'nın Sözü'ne sarıldı. Arkadaşları tarafından ihanete ve hayal kırıklığına uğradığında bağışladı. Kendi yaşamındaki olağanüstü zor koşullara rağmen, bu adam sevinçle ve sürekli olarak başkalarına hizmet etti. En büyük arzusu Tanrı'nın yüceliği ve komşusunun sonsuz iyiliği idi.

Bu adam elbette Rab İsa'dır.

Bugünkü Kutsal Yazı metninde Pavlus Mesih'i örnek olarak gösterir. Mesih sonsuza dek Tanrı olmasına (bkz. 6. ayet) ve tüm övgü ve ibadeti hak etmesine rağmen, kendi isteğiyle alçakgönüllü bir insan doğasına bürünmüştür (bkz. 7. ayet). Bu nihai alçakgönüllülük eyleminde, evrenin Kralı bir hizmetkâr olmuştur.

Kendi yüreklerimizde, gurur bizim Tanrı'dan daha iyi olduğumuzu ve daha iyi bildiğimizi düşünerek Tanrı'nın takdirine karşı öfkeyle yumruğumuzu sallamamıza neden olur. Alçakgönüllülük, neyin en iyi olduğunu yalnızca Tanrı'nın bildiğini kabul eder ve O'nun zor takdirlerini bile hoşnutlukla karşılamamızı sağlar. Mesih bir insan olduğunda, gu-

rura karşı direnmiş ve bunun yerine Baba'nın isteğine boyun eğmiştir.

O hâlde Mesih, hoşnutluk konusunda en yüksek örneğimizdir. Mesih yaşamı boyunca Baba'nın isteğini hoşnutlukla karşılamıştır. Belki de hiçbir yerde bu, yaklaşan ölümüne verdiği tepkiden daha açık bir şekilde ortaya koyulmamıştır. Matta 26:36-46'da İsa dua ederek Baba'nın huzuruna çıkar. Çarmıhın dehşetinden kurtulmak için kendi arzusunu beyan eder ve Baba'ya mümkünse bu kâsenin kendisinden uzaklaştırılması için yalvarır (bkz. 39. ayet). Ama sonuçta Tanrı'nın takdirine özgürce boyun eğer: "Benim değil, senin istediğin olsun" (39. ayet). Bu şekilde Mesih, kendi koşullarının zor olacağı anlamına gelse bile, Baba'nın en iyi olanı yapacağına güvenir.

Yarın daha açık bir şekilde göreceğimiz gibi, Mesih sadece bizim örneğimiz değildir, aynı zamanda bizi hoşnutluğa ulaştırmak için gücüyle bizde çalışmaktadır. Mesih İsa'nın sahip olduğu hoşnutluk zihniyeti aynı zamanda sizde de olsun (bkz. Flp. 2:5).

Düşünün: Bir zamanlar size "Dediğimi yap, yaptığımı yapma" denmiş olabilir. Neyse ki, Mesih size bunu söylemiyor! Mesih sizden asla kendisinin yapmadığı bir şeyi yapmanızı istemez.

Düşünün: Luka 4:1-13'ü okuyun. Şeytan, İsa'yı koşullarını değiştirerek nihai tatmini bulması için ayartır. Maddiyat, güç ve konum bizim de hoşnutsuzluğa sürüklendiğimiz alanlardır. İsa'nın her ayartmaya nasıl karşılık verdiğiine dikkat edin ve Kötü Olan sizi ayarttığında İsa'nın örneğini nasıl izleyebileceğinizi düşünün.

Harekete Geçin: Hayatınızda zor koşullarda bile hoşnutluk gösteren Tanrı'ya yaraşır bir kişiyi düşünün. Bu kişiyle vakit geçirirken, onun uyguladığı Mesih benzeri alışkanlıklara dikkat edin. Eğer bunu yaparken kendinizi rahat hissediyorsanız, bu kişiden Tanrı'nın ona yıllar boyunca hoşnutluk hakkında neler öğrettiğini paylaşmasını isteyin.

6. Gün

Mesih, Gücümüz

Mesih'in ölümden dirilmiş olduğunu ve bir daha ölmeyeceğini, ölümün artık O'nun üzerinde egemenlik sürmeyeceğini biliyoruz. O'nun ölümü günaha karşılık ilk ve son ölüm olmuştur. Sürmekte olduğu yaşamı ise Tanrı için sürmektedir. Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın.

(Rom. 6:9-11)

BİRÇOK ARAŞTIRMA, sosyal medya sitelerinde geçirilen zamanın insanların kendilerini daha az mutlu hissetmelerine, daha fazla dışlanmalarına ve kendilerinden ve hayatlarından giderek daha fazla tatminsizlik duymalarına neden olduğunu göstermiştir. Kullanıcıların depresyon ve intihar oranları artarken, kıskançlık ve haset duyguları da sosyal medyada geçirdikleri süreyle doğru orantılıdır. Çoğumuz bunu biliyoruz –ya araştırmaları okuyarak ya da kendi kişisel deneyimlerimizden– ve yine de kaydırmayı durdurmak için güçsüz görünüyoruz. Uzmanlar bize ekran başında geçirdiğimiz zamanı sınırlamanın hayatlarımızda daha fazla tatmin sağlayacağını söylüyor ama biz ekranı kaydırmaya devam ediyoruz.

Hangi alışkanlıkların söylenmeyi azaltacağını ve hoşnutluğu artıracığını bilmek, bunları yapabileceğimiz anlamına gelmez. Daha çok dua edin. İnsanları güzel evlerde yaşamaya özendiren televizyon kanallarını daha az izleyin. Kutsal Yazıları ezberleyin. Hayal kurmayı bırakın. Komşunuza hizmet edin. Minnettar olun. Kaçırdığınız terfiyi unutun. Kutsal Yazılar bizi açıkça “gözlerimizi boş şeylerden çevir[meye]” ve bunun yerine Tanrı’yı derin düşünmeye yönlendirir (bkz. Mez. 119:36-37). Peki ama bunu yapabilir miyiz?

Müjde'nin iyi haberi sadece Mesih'in bize nasıl hoşnut olacağımızı söylemesi değil, aynı zamanda Mesih'in bizi hoşnutluğa ulaştırmak için içimizde güçlü bir şekilde işlemesidir. Kendisi Baba'nın isteğine boyun eğmekten mükemmel bir şekilde hoşnut olan Mesih (bkz. Flp. 2:5-8),

Ruhu aracılığıyla bizim de hoşnut bir yaşam sürdürmemizi sağlayan Mesih'tir. Bugünkü ayetlerde gördüğümüz gibi, O'nunla bir oluşumuz bizi "günah karşısında ölü...Tanrı karşısında diri" kılar (Rom. 6:11).

Mesih bizi çeşitli yollarla hoşnutluğa kavuşturur. İlk olarak, O'nun ölümü günahın üzerimizdeki gücünü kırar (bkz. Rom. 6:5- 14). Ölümünde ve dirilişinde bizi kendisiyle birleştirerek, Mesih bizi günaha olan köleliğimizden kurtarır ve doğruluğa özgür kılar. Mesih sayesinde, söylenmek zorunda değilizdir. Mesih ayrıca bize kendi Ruhu'nu vererek bizi hoşnutluğa kavuşturur. Ruh bizi günah konusunda ikna eder ve doğruluğa teşvik eder (bkz. Rom. 8:9-17). Mesih içimizde yaşadığı için, kutsal olmak için her zaman desteğe sahibiz. Son olarak, Mesih bizim için dua eder. İbraniler mektubunun yazarı bize şöyle der: "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır" (İbr. 7:25). Tıpkı Mesih'in ayartılmadan önce Petrus için dua ettiği gibi (bkz. Lu. 22:31-32), şimdi de bizim hoşnutluğa erişmemiz için dua etmektedir.

Hoşnutluk için kendi başımıza çabalamayız. Filipililer mektubunun sonunda Pavlus hoşnutluk hakkında yazar: "Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim" (4:13). Mesih günahı yenmiş, Ruhu aracılığıyla içimizde yaşamakta ve bizim için sürekli dua etmektedir. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz.

Düşünün: Yüreğinizde hoşnutluğu teşvik edecek bazı alışkanlıklar nelerdir? Bunları uyguluyor musunuz? Bunları yapmak neden çoğu zaman bu kadar zor? Sizde çalışanın Mesih olduğunu ve bu nedenle kutsallığın peşinden gidebileceğinizi kendinize hatırlatın.

Düşünün: İbraniler 7:25 ve Luka 22:31-32 ayetlerini okuyun. Şu değerli gerçek üzerinde derinlemesine düşünün: Mesih şu anda bile sizin hoşnutluk kazanmanız için dua ediyor.

Harekete Geçin: Kendinizi içinde bulunduğunuz koşullar hakkında söylenmeye ve şikâyet etmeye meyilli bulduğunuzda dua edin ve Kutsal Ruh'tan yardım isteyin. Bir hoşnutluk dönemi fark ettiğinizde, sizde güçlü bir şekilde çalıştığı için Rab'be şükredin.

7. Gün

Mesih'in Yüceliği, Hedefimiz

Her şeyi söylenmeden ve çekişmeden yapın ki, yaşam sözüne sınıksız olarak aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığınız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız. (Flp. 2:14-15)

ŞİKÂyet etmek dünyamızda evrensel bir geçerliliğe sahiptir. Neredeyse hiç şaşmadan, en sıradan etkileşimlerde bile bir bağlantı noktası sağlar. Markette ödeme mi yapıyorsunuz? Havanın son zamanlarda ne kadar soğuk (ya da sıcak) olduğundan yakınırırsanız, kasiyerle aranızda hemen bir ittifak kurulacaktır. Ofisteki kahve makinesinde bardağınızı mı dolduruyorsunuz? Bugünkü kahvenin ne kadar açık (ya da sert) olduğunu söyleyin, iş arkadaşlarınız başlarını sallayarak sizi onaylayacaktır. Bir partiye mi geç kaldınız? Trafik hakkında mırıldanırsanız, sizi duyan her misafir kendi trafik sıkışıklığı ağrısını yakacaktır. Görünüşe göre şikâyet etmeyeceğimiz hiçbir şey yoktur ve şikâyet ettiğimizde bize katılmayacak kimse de yoktur.

Ancak Mesih'e ait olmak her şeyi kökten değiştirir. Tanrı'nın her şeyi bizim iyiliğimiz ve kendi yüceliği için yaptığını bildiğimizden (bkz. Rom. 8:28), bize olan sevgisinden ve O'nunla bir oluşumuzdan emin olduğumuzdan (bkz. Rom. 8:38-39) ve bize Kutsal Ruh'un vazgeçilmez yardımı verildiğinden (bkz. Flp. 2:13), etrafımızdaki mırıldanan imansızlar gibi olmayız. Söylenmekten kaçınırsınız çünkü Mesih'e yücelik getirmek en büyük hedefimizdir (bkz. Flp. 2:14-15).

İsa şöyle demiştir: "Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler" (Mat. 5:16); ve ofisteki kendimize acıma partisine katılmayı reddettiğimizde, Mesih'i en az üç şekilde alenen yüceltiriz:

1. *Tanrı'nın iyi olduğuna tanıklık ederiz.* Çoğumuz komşularımıza Tanrı'nın iyi olduğunu söyleriz. Ancak tatminsiz söylenmeleri-

miz, inandığımızı söylediğimiz şeylerle sarsıcı bir çelişki oluşturur. Bu şekilde, dilimizi hem kutsamak hem de lanetlemek için kullanmış oluruz ama “bu böyle olmamalı” (Yak. 3:10)!

2. *Sarsılmaz bir umuda tanıklık ederiz.* Eyüp’ün karısı, yaşamındaki denenmeler için onu Tanrı’ya lanet etmeye teşvik ettiğinde, Eyüp şöyle yanıt verir: “Tanrı’dan gelen iyiliği kabul edelim de kötülüğü kabul etmeyelim mi? (Eyü. 2:10). Eyüp günahsız yanıtıyla, içinde bulunduğu koşullar güllük gülistanlık da görünse acımasız da görünse, Tanrı’nın sonsuz amaçlarına iman ettiğini kanıtlar.
3. *Daha derin bir gerçekliğe tanıklık ederiz.* Eğer imansızlarla konuşmalarımız hayatın ufak tefek sıkıntılarıyla meşgul olursa, sanki önemli olan tek şey bu dünyaymış gibi davranmış oluruz. Bunun yerine, daha derin –ve daha kalıcı– ruhsal gerçekliklere işaret etmek için her fırsatı değerlendirmeliyiz.

Düşünün: Tipik bir gününüzü şikâyet etmeden geçirdiğinizi hayal edin; hava durumu, patron ya da çocuklar hakkında sızlanmadan, programınızın yoğunluğu hakkında iç çekmeden. Hangi etkileşimleriniz ya da ilişkileriniz genellikle şikâyet etmeye dayanıyor?

Düşünün: Vahiy 19:1-8’i okuyun. Mesih’te (şikâyet etmek yerine) sevindiğinizde, Tanrı’ya yücelik veren göksel kalabalığa katılmış olursunuz. Bu sizin bu yaşamdaki işinizdir ve sonsuzluk boyunca da görkemli göreviniz olacaktır.

Harekete Geçin: Şikâyet etmenin muhtemelen konuşmanın ana kaynağı olacağı bir duruma girmeden önce, bunun yerine söyleyecek yararlı bir şeyle kendinizi hazırlayın: Karşınızdaki kişiye kendisiyle ilgili düşünceli bir soru sorun. Tanrı’nın sağladığı bir kutsama için minnettarlığınızı ifade edin. Denenmelerin ortasında Tanrı’nın iyiliğine tanıklık edin.

**KOŞULLARIM
HAKKINDA
DOĞRU BİR
ANLAYIŞ
GELİŞTİRMEK**

8. Gün

Hiçbir Şeyim Yok

Seni başkasından üstün kılan kim? Tanrı'dan almadığın neyin var ki? Madem aldın, niçin almamış gibi övünüyorsun? (1.Ko. 4:7)

JEAN CALVIN, *Hristiyan Dininin Temelleri* adlı eserinin girişinde şöyle yazar: “Sahip olduğumuz bilgeliğin neredeyse tamamı, yani gerçek ve sağlam bilgelik, iki bölümden oluşur: Tanrı'ya ilişkin bilgi ve kendimize ilişkin bilgi.”¹ Bu aynı zamanda hoşnutluğun da temelidir. Önümüzdeki birkaç gün boyunca dikkatimizi Kutsal Kitap'ın kendimiz, koşullarımız, Tanrımız ve O'nun amaçları hakkında söyledikleri üzerinde derin düşünmeye vereceğiz.

İlk olarak, kendi başımıza hiçbir şeye sahip olmadığımızı ve hiçbir şeyi hak etmediğimizi açıkça kabul etmeliyiz. Bu rahatlatıcı bir gerçek değildir. Her birimiz sahip olduğumuz şeylere, ister yetenekler ister ilişkiler isterse de mal mülk olsun, hakkımız gereği sahip olduğumuzu düşünmek isteriz.

Ancak Kutsal Yazılar'ın tanıklığı, Tanrı tarafından topraktan yaratıldığımız (bkz. Yar. 2:7) ve sahip olduğumuz her şeyin Tanrı'dan geldiğidir. Bir aileniz mi var? Onlar Rab'bin bir armağanıdır (bkz. Mez. 127). Çalışıyor musunuz? Günlük görevleriniz Tanrı tarafından sizin için hazırlanmıştır (bkz. Ef. 2:10). Bugün kahvaltı mı ettiniz? Günlük yiyeceğinizi Tanrı sağladı (bkz. Mat. 6:11). Kalbiniz mi atıyor? Yaşamınızın her gününü size veren Tanrı'dır (bkz. Mez. 139:16).

Daha da önemlisi, tüm ruhsal kutsamalarımız Tanrı'dandır. Bizler günahkâr ve Tanrı'ya karşı isyankârken, Tanrı kendisiyle barışabilmemiz için Oğlu'nu bizim yerimize ölmesi için verdi (bkz. Rom. 5:8). Mesih'te bize göksel yerlerdeki her ruhsal kutsamayı verir (bkz. Ef. 1:3). Dahası, Ruhu aracılığıyla içimizde yaşar ve yüreklerimizde doğruluk meyvesi geliştirir (bkz. Gal. 5:22-26).

Hoşnutsuz bir yürek Tanrı'nın lütfunu inkâr eder, sanki her şeyi Tanrı'nın elinden almamış gibi davranır (1.Ko. 4:7) ve sanki daha iyisini hak

ediyormuş gibi Tanrı'dan kibirli bir şekilde talepte bulunur. Romalılar 1. bölümde gördüğümüz gibi, bu nankörlüğün ciddi sonuçları vardır: “O’nu Tanrı olarak yüceltmediler, O’na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler” (21. ayet) ve “her türlü haksızlık[la] doldular” (29. ayet).

Ama lütufkâr Tanrı’ya olan bağımlılığımızın bilincinde olarak, mezmur yazarıyla birlikte şöyle dua edebiliriz: “RAB’be övgüler sun, ey canım! İyiliklerinin hiçbirini unutma! Bütün suçlarını bağışlayan, bütün hastalıklarını iyileştiren, canını ölüm çukurundan kurtaran, sana sevgi ve sevecenlik tacı giydiren...O’dur” (Mez. 103:2-4).

Düşünün: Evinizin etrafına bakın ve bir arkadaşınızdan ya da aile üyenizden hediye gelen eşyaları not edin. Her hediye aniden kaldırılsaydı eviniz nasıl görünürdü? Şimdi sahip olduğunuz her şeyin sevgi dolu göksel Babanız’dan gelen bir armağan olduğu gerçeğini düşünün (bkz. Yak. 1:17).

Düşünün: Filipililer 1:29’da Pavlus, “Mesih uğruna size yalnız Mesih’e iman etmek değil ... Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da” verildiğini söyler. Hem kutsamaları hem de denemeleri size Tanrı tarafından verilen şeyler olarak görüyor musunuz?

Harekete Geçin: Çoğu zaman, yemekten önce dua etmek, nadiren yürekten yapılan göstermelik bir ritüeldir. Bugün, ağzınıza her yemek koyduğunuzda veya su içtiğinizde, Tanrı’ya olan çaresiz bağımlılığınızı gerçekten kabul etmek için duraklayın ve günlük ekmeğinizi sağladığı için O’na şükredin.

9. Gün

Hiçbir Şey Yapamam

Evi RAB yapmazsa, yapıcılar boşuna didinir.

Kenti RAB korumazsa, bekçi boşuna bekler. (Mez. 127:1)

“YAPABİLECEĞİNE İNANIYORDU, O YÜZDEN YAPTI.”

Bu alıntıyı bir tişört ya da dövmenin üzerinde görmemiz için muhtemelen çok uzağa gitmenize gerek yoktur. Bu düşünce elbette yeni bir şey değil. Babil'deki mühendisler ilk projelerini çizdiklerinden beri (bkz. Yar. 11:1-9), erkekler ve kadınlar her zaman akıllarına –ya da yüreklerine– koydukları her şeyi başarabileceklerine inanmışlardır.

Ama 127. Mezmur'daki gerçeği düşünün: “Evi RAB yapmazsa, yapıcılar boşuna didinir. Kenti RAB korumazsa, bekçi boşuna bekler. Boşuna erken kalkıp geç yatıyorsunuz. Ey zahmetle kazanılan ekmeği yiyenler, RAB sevdiklerinin rahat uyumasını sağlar” (1-2. ayetler). Ne kadar kararlı ya da çalışkan olursak olalım, ellerimizle yaptığımız işin gerçekleşmesi tamamen Rab'be bağlıdır. İyi bir gece uykusu gibi pasif görünen bir etkinlik bile Rab'bin bir armağanıdır!

Ruhsal olarak da kendimiz için hiçbir şey yapamayız. Günah içinde ölüydük; Tanrı bizi diriltti (bkz. Kol. 2:13). İsyancıydık; Tanrı bizi dostları yaptı (bkz. Rom. 5:10). Kördük; Tanrı yüceliğini görmemiz için bize gözler verdi (bkz. 2.Ko. 4:4-6). Bilgisizdik; Tanrı bize kendisini açıkladı (bkz. Yşa. 9:2). Şeytan'ın köleleriydik; Tanrı bizi kendisi için kurtardı ve mirasçıları yaptı (bkz. Tit. 3:3-7). Tanrı bizi kurtardı ama “bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle...yaptı” (Tit. 3:5).

Özerklik yalanına inandığımız için sık sık hoşnutsuzluğa kapılırız. Kendimize, çok çalışmak ya da kendimiz için fırsatlar yaratmak gibi belirli şeyleri yaparsak, istediklerimizi elde edeceğimizi söyleriz. Sonra da istediğimizi yapamadığımızda ya da aklımızdaki hedefe ulaşamadığımızda hayal kırıklığına uğrarız.

Her Şeye gücümüz yeter gibi davrandığımızda, her seferinde hayal kırıklığına uğrarız. Kendi g   lerine güvenmekte ısrar eden İsraililer gibi, Ye aya'nın hatırlatmasına kulak vermeliyiz: "Egemen RAB, İsrail'in Kutsalı Şöyle diyor: 'Bana d n n, huzur bulun, kurtulursunuz. Kaygılanmayın, bana güvenin, güçlü olursunuz' "(30:15).

Düşünün: Çocukken muhtemelen irade gücü ve sıkı çalışmayla bir hedefe ulaşmayı anlatan bir hik ye okumu sunuzdur. Sizce bu tür hik yeler neden çekicidir? Neden yanıltıcıdırlar?

Düşünün: Eyüp 38-41'de Tanrı'nın Eyüp'e söylediği sözleri okuyun. Tanrınız'ın huzurunda kendi benliğinizin alçalmasına izin verin – "Sende Tanrı'nın bileği gibi bilek var mı? Sesin O'nunki gibi g rleyebilir mi?" (40:9) – ve sonra Eyüp' n yanıtını kendi yanıtınız hâline getirin: "Senin her Şeyi yapabileceğini biliyorum, hiçbir amacına engel olunmaz" (42:2).

Harekete Geçin: Bu sabah, kendi g  s zl ğ n z  dürüstçe kabul ederek ve her anınızda O'nun destekleyici lütfunu içtenlikle isteyerek gününüzü Rab'be adayın.

10. Gün

Tanrı, Hoşnutsuzluğu Ciddiye Alır

*Yine bazıları gibi Rab’bi denemeyelim. Böyle yapanları yılanlar öldürdü. Kimileri gibi de söylenip durmayın. Söylenenleri ölüm me-
leği öldürdü. Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına
geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçi-
rildi. (1.Ko. 10:9-11)*

TANRI’NİN KUTSAL KİTAP’TA kaydedilen yargılarının birçoğu şok edici derecede sert görünebilir. Miryam Musa’ya yakındıktan sonra cüzam hastalığına yakalandı (bkz. Say. 12:1-10). Uzza, Antlaşma Sandığı’nın devrilmesini engellemeye çalışırken oracıkta öldü (bkz. 2.Sa.6:5-8). Hananya’yla Safira sunu olarak ne kadar para verdikleri konusunda yalan söyledikten sonra öldüler (bkz. Elç. 5:1-11). Korintliler bazı Hristiyanlar Rab’bin Sofrası’nı düşüncesizce yedikten sonra ölümcül bir hastalığa yakalandılar (bkz. 1.Ko. 11:27-30).

Bu günahların önemli olmadığını düşünmeye meyilli olsak da, Tanrı’nın adil yanıtı bunların son derece ciddi olduğunu gösterir. Sonuçlar karşısında irkilişimiz, kendi yüreklerimize daha yakından bakmamıza neden olmalıdır (bkz. 1.Ko. 10:9-11).

Bugünkü bölüm söylenmenin (yakınmanın) ne kadar büyük bir günah olduğunu ortaya koymaktadır. Tanrı tarafından Mısır’daki kölelikten kurtarılan İsraililer şikâyet etmeye başladılar. İçme suyundan (bkz. Çık. 15:24; 17:3), yiyeceklerden (bkz. Çık. 16:2-3) ve Musa’nın Korah’ı yargılamasından (bkz. Say. 16:41) yakındılar. “Çektiği sıkıntılardan ötürü” yakındılar (Say. 11:1) ve düşmanlarından korktuklarında homurdandılar (bkz. Yas. 1:27). Belki de en önemlisi, on casusun imansız raporunu duyduktan sonra bütün topluluk yakındı (bkz. Say. 14:2). Tam bir içtenlikle, kölelik yaptıkları ülkeye geri götürülmeyi talep ettiler (bkz. Say. 14:3-4).

Böylece Tanrı, vaat edilen ülkeye girmelerine izin vermeyerek onları günahlarından dolayı yargıladı (bkz. Say. 14:28-35). Söylendikleri için

Tanrı onlara, “Cesetleriniz bu çöle serilecek” dedi (29. ayet). Söylendikleri için hepsi öldü.

Hoşnutsuzluğu bu kadar ciddi yapan nedir? Şu üç şeyi dikkatle düşünün:

1. *Hoşnutsuzluk Tanrı’ya karşı isyandır.* Tanrı’nın yaptığı ya da esirgediği şeylerden şikâyet ettiğimizde, O’nu yanlış davranmakla suçlarız.
2. *Hoşnutsuzluk bizi Tanrı’ya olan sevgimizden alıkoyar.* Eğer Tanrı’nın yanlış davrandığına inanırsak, O’na hizmet etmez ve O’nu yüreğimizle, canımızla, aklımızla ve gücümüzle sevmeyiz (bkz. Mar. 12:30).
3. *Hoşnutsuzluk başka günahlara yol açar.* Putperestlik, bencillik, öfke, açgözlülük, iftira, hırsızlık, zina ve hatta cinayet genellikle hoşnutsuzlukla başlar (örneğin bkz. Rom. 1:21- 32; Yak. 4:1-3).

Düşünün: Hangi günahların özellikle ciddi olduğunu düşünüyorsunuz? Hangi günahları o kadar da önemli değil diye küçümseme eğilimindesiniz? Söylenme (yakınma) ve hoşnutsuzluğu tipik olarak hangi kategoriye dahil edersiniz?

Düşünün: Çölde Sayım 13 ve 14. bölümleri okuyun. On casusun korku ve kaygılarının tüm topluluğu nasıl Rab’be karşı yaygın bir yakınmaya sevk ettiğine dikkat edin. Bunu Yeşu ve Kalev’in dingin bir hoşnutluk olarak kendini gösteren imanıyla karşılaştırın.

Harekete Geçin: Bugün kendinizi şikâyet ederken bulduğunuz her anda, bu günahın yıkımınızı hak ettiğini düşünün. Tövbe edin. Sonra Yeşaya’nın Rab İsa’yla ilgili sözleri üzerinde şükranla düşünün: “Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk” (53:5).

11. Gün

Tanrı'nın Benimle İlgilenmesi, Yaşamın Değişen Koşullarından Daha Kesindir

Yaşayışınız para sevgisinden uzak olsun. Sahip olduklarınızla yetinin. Çünkü Tanrı şöyle dedi: "Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım." Böylece cesaretle diyoruz ki, "Rab benim yardımcımdır, korkmam; insan bana ne yapabilir?" (İbr. 13:5-6)

AMERİKALI SANAYİCİ ve hayırsever John D. Rockefeller'a bir gün birisi "Ne kadar para yeterlidir?" diye sormuş. Söylendiğine göre Rockefeller şöyle cevap vermiş: "Sadece biraz daha fazla."¹ Rockefeller zamanında dünyanın en zengin adamıydı, ancak bu yorumu para hakkında zengin ya da fakir herkesin hatırlaması gereken bir şeyi ortaya koyuyor: Para güvenilirmezdir. Sabah yeterli para gibi görünen şey, akşam borsa raporu açıklandığında yeterli olmayacaktır. Pazartesi günü yeterli gibi görünen para, cuma günü faturalar geldiğinde yeterli olmayacaktır. Bu yıl yeterli gibi görünen para, gelecek yıl tıbbi bir acil durum, büyük bir ev onarımı ya da beklenmedik bir hamilelik yaşadığınızda yeterli olmayacaktır.

Banka hesap bakiyeniz ister yedi basamaklı ister tek basamaklı olsun, zenginlik her zaman güvenilirmez bir umut olacaktır (bkz. 1.Ti. 6:17). Neyse ki, İbraniler mektubunun yazarı bugünkü metinde bize, para belirsiz olsa da, Tanrı'nın bizimle ilgilenmesinin her zaman kesin olduğunu hatırlatıyor.

Paranın yanı sıra, tüm yaşam belirsizliklerle doludur ve Kutsal Kitap bize geçici durumumuzu kabul etmemizin iyi olacağını söyler: "Bildir bana, ya RAB, sonumu, sayılı günlerimi; bileyim ömrümün ne kadar kısa olduğunu!" (Mez. 39:4).

Mezmun yazarı neden Tanrı'nın kendisine insan varlığının kırılganlığını hatırlatmasını istiyor? Çünkü birkaç ayet sonra yazdığı gibi, "Ne

bekleyebilirim şimdi, ya Rab? Umudum sende” (Mez. 39:7). Yaşamdaki diğer her şeyin güvenilmez olduğunu kabul ettikten sonra, Tanrı’nın ilgisinin kesinliği içinde rahat bulabiliriz.

Bu aynı zamanda İbraniler 13:5-6’nın da mesajıdır. Hoşnutluğun sırrı “yeterince” paraya (konuma, ilişkilere ya da eğitime) sahip olmak değildir. Aksine, hoşnutluğun sırrı nihai umudumuzu güvenli bir şeye bağlamaktır: Rab bizi asla terk etmeyecek ya da yüzüstü bırakmayacaktır; O bizim yardımcımızdır, dolayısıyla korkmamız için hiçbir neden yoktur. Bizi sonsuz bir sevgiyle seven Tanrı (bkz. Yer. 31:3), geçici yaşamlarımızın tüm değişen koşulları boyunca bizimle ilgilenmeye devam edecektir.

Düşünün: Ne kadar paranın “yeterli” olduğunu düşünüyorsunuz? Başka hangi güvenilmez şeyleri (örneğin ilişkiler, bilgi, güç, tanınma vb.) “yeterince” elde etmek için sık sık çabalıyorsunuz? Umudunuzu güvenilmez bir hedefe bağladığınız için hayal kırıklığına uğradığınız bir zamanı düşünün.

Düşünün: John Newton’ın şu ilahisinin sözleri üzerinde düşünün: “Soluyor insanoğlunun zevki, tüm övündüğü şatafatı ve gösterisi; Siyon’un çocuklarından başkası bilmez sağlam sevinçleri ve kalıcı hazineleri.”² Dua edin ve Tanrı’dan size kırılganlığınızı hatırlatmasını ve kesin ilgisine güvenmenizi sağlamasını isteyin.

Harekete Geçin: Mezmur 73:26’yı ezberleyin: “Bedenim ve yüreğim tükenebilir, ama Tanrı yüreğimde güç, bana düşen paydır sonsuza dek.”

12. Gün

Hayatımın Koşulları, Ölümsüz Ruhumun İyiliği İçin Özenle Tasarlanır

Bu nedenle şimdi kısa bir süre çeşitli deneyimler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız. Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız, İsa Mesih görüldüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak. İmanınız, ateşle arıtıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir. (1.Pe. 1:6-7)

MUHTEMEL EN EVİNİZİN bir yerinde bir alet çantanız vardır. Bu sadece birkaç temel aletin (çekiç, iki tornavida ve bir İngiliz anahtarı) bulunduğu küçük bir set de olabilir, bir düzine el aletinin yanı sıra yüzlerce farklı matkap ucu, priz ve alyan anahtarı içeren büyük, çok çekmeceli bir çanta da olabilir. Alet çantanızın kapsamı genellikle onu ne kadar kullandığınızın bir göstergesidir. Bazılarımız kendimizi bir ya da iki resim asmak ve arada sırada gevşeyen vidaları sıkarak sınırlarız; az sayıda aletle idare edebiliriz. Diğerleri ise mobilya yapımından büyük araba tamirlerine kadar her şey için devasa alet koleksiyonlarına güvenirler.

Bugünkü ayetler bize Tanrı'nın hassas ve paha biçilmez bir iş yaptığını ve emrinde geniş bir alet takımı olduğunu göstermektedir. Siz farkında olmadan çok önce Tanrı sizi "Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek" (Rom. 8:29) için çalışıyordu. Kutsallığınız Mesih'in ölmesinin nedenidir (bkz. Kol. 1:22) ve kutsallığınız "O'nun yüceliğinin övülmesi"dir (Ef. 1:12, 14).

O hâlde yaşamınızda olan her şey Tanrı tarafından sizi Mesih'e daha çok benzetmek üzere tasarlanmıştır (bkz. Rom. 8:28-30). Yaşamınızdaki deneyimler ve kutsamalar, Tanrı'nın sizdeki işini başarmak için dikkatle ayarladığı aletlerdir. Zor zamanlar bir balyozun gelişigüzel darbeleri gibi gelse de, Tanrı'nın güvencesine sahibiz ki bunlar tam olarak "gerek-

li” olan şeylerdir (bk. 1.Pe. 1:6). Ve denenmelerimiz hiç bitmeyecekmiş gibi gelse de, bunların sadece “kısa bir süre” için olduğuna dair O’nun sözüne sahibiz (1.Pe. 1:6). Belirli bir denenme sizi alt etmekle tehdit ettiğinde, Tanrı’nın içinde bulunduğunuz zorluğun sona ereceği kesin anı zaten sevgiyle belirlediğini unutmayın.¹

İlk bakışta Petrus’un bizi bu çeşitli denenmelerde “sevinçle coşmaya” çağırması şaşırtıcıdır (bkz. 1.Pe. 1:6). Bozulan ilişkiler, maddi sıkıntılar ya da fiziksel hastalıklarla karşılaştığımızda, çoğumuz bu zorlukları doğal olarak sevinçle karşılamayız! Ancak hoşnutluğumuz, Tanrı’nın bunları ruhlarımızda paha biçilmez bir iş –altından bile çok daha kalıcı bir şey– yapmak için kullandığı gerçeğine dayanır.

Düşünün: Bir ressamın yüksek kaliteli boya fırçalarına, bir yazılım mühendisinin güçlü bir bilgisayara, bir fırıncının ticari bir fırına ihtiyacı vardır. Sizin yaptığınız ve hassas aletler gerektiren bir şey nedir? Yaşamınızdaki koşullar ne şekilde Tanrı’nın elindeki aletlerdir?

Düşünün: Yaratılış 37 ve 39-41. bölümlerdeki Yusuf’un yaşamını okuyun. Daha sonra Yaratılış 45:1-15 ayetlerinde yaşadığı denenmelere bakış açısını okuyun. Siz de Yusuf’la birlikte denenmeleriniz hakkında, “Siz bana karşı kötülük amaçladınız, ama Tanrı onu ... iyilik olarak amaçladı (Yar. 50:20 – Bünyamin Candemir Çevirisi) diyebiliyor musunuz?

Harekete Geçin: Şu anda sizi kederlendiren denenmelerin bir listesini yapın. Bu listeyi dua ederek Rab’bin önüne getirin. Bunlar kolay olmasa da, gerekli oldukları konusunda O’na güvendiğinizi kabul edin (bkz. 1.Pe. 1:6). Her birini imanınızın içtenliğini ortaya çıkarmak için kullanmasını isteyin (bkz. 1.Pe. 1:7). İsa Mesih’teki “övgü, yücelik, onur”a ortak olma ayrıcalığı için O’na teşekkür edin (1.Pe. 1:7).

DOĞRU ARZULAR GELİŞTİRMEK

13. Gün

Arzu, Eğitilmek Zorundadır

*Yüreğimi haksız kazanca değil, kendi öğütlerine yönelt.
Gözlerimi boş şeylerden çevir, beni kendi yolunda yaşat.
(Mez. 119:36-37)*

BESLENME ŞEKLİNİZİ değiştirmek istiyorsanız, çoğu diyet planı kiler raflarınızdaki abur cubur ve tatlıları temizlemenizi ve bu ürünleri daha sağlıklı seçeneklerle değiştirmenizi önerir. Bu şekilde, acıktığınızda kendinizi bir cheesecake yerine meyve ve sebzelerle dolu bir buzdolabının önünde bulacaksınız. Sürekli olarak besleyici gıdalar tüketirseniz, umudumuz şudur ki, yeni beslenme alışkanlıkları geliştirirsiniz ve her gece bir kâse kurabiye hamurlu dondurma yeme isteğiniz azalır ya da yok olur.

Diyet söz konusu olduğunda, genellikle her zaman bizim için iyi olanı istemediğimizi ve arzularımızı daha iyi bir yönde eğitmek için muhtemelen biraz çalışmamız gerekeceğini anlarız. Yemek tercihlerimiz için geçerli olan, diğer arzularımız için de geçerlidir. İster mali hedeflerimiz, ister cinsel iştahımız, ister güzellik arzularımız ya da eğitim tutkularımız olsun, her zaman doğru şeyleri doğru şekilde ve doğru derecede arzulamayız.

Kutsal Kitap hiçbir zaman arzu duymayı reddederek hoşnutluğa ulaşmamızı önermez. Aslında arzu Hristiyan yaşamının merkezinde yer alır. Doğru arzu duayı körükler, itaati motive eder ve imanlıları birleştirir. Nasıl ki yemek yeme alışkanlıklarımızı değiştirmemiz hiç acıkmamız gerektiği anlamına gelmiyorsa, hoşnutluğun peşinden gitmek de arzulardan tamamen kaçınmamızı gerektirmez. Melissa Kruger'in *The Envy of Eve (Havva'nın Kıskançlığı)* adlı kitabında yazdığı gibi, "Amacımız arzularımızın tümünü durdurmak değil, arzularımızı arıtmak ve onları Rab'bin yaşamlarımız için olan isteğiyle uyumlu hâle getirmektir."¹

Başlangıç olarak, tıpkı bir beslenme uzmanının dolabımızdaki şekerleri temizlemesi gibi, Rab bize ne tür arzulardan kaçınmamız gerektiğini açıkça söylemektedir:

- Tanrı'nın Sözü'nde günah olduğunu söylediği herhangi bir şeye yönelik arzu: örneğin, evlilik dışı cinsel ilişkiye girmek
- günaha yol açan bir arzu: örneğin, bir şeyi, onu çalacak kadar çok istemek
- herhangi bir "ölçsüz"² arzu (günahkâr bir şekilde amacını aşan bir arzu): örneğin, ruhunuzu ihmal edecek kadar dış görünüşünüze odaklanmak

Tanrı'nın Sözü aynı zamanda bize neyi arzulamamız *gerektiğini* söyler ve bu arzular için öncelikler belirler. Bu konuyu önümüzdeki birkaç gün içinde daha ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Hoşnut bir yürek ararken, Rab'den bize doğru düzenlenmiş arzuların lütfunu bahşetmesini istemeliyiz: "Yüreğimi haksız kazanca değil, kendi öğütlerine yönelt. Gözlerimi boş şeylerden çevir, beni kendi yolunda yaşat" (Mez. 119:36-37).

Düşünün: Kültürümüzde arzu kutsaldır. İnsanlara yanlış şeyi istediklerini söylemek hoşgörüsüzlük ve adaletsizlik olarak görülmektedir. Bu yaygın felsefenin nasıl (hangi alanlarda) dışa vurulduğunu gördünüz? Bundan nasıl etkilenmiş olabileceğinizi düşünüyorsunuz?

Düşünün: Yeremya 17:9'u okuyun: "Yürek her şeyden ziyade aldatıcıdır, ve çok çürüktür; onu kim anlayabilir?" (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Arzularınızın "aldatıcı" ve "çürük" (veya hasta) bir yüreğin ürünü olduğunu düşünüyor musunuz?

Harekete Geçin: Gününüzü geçirirken, arzu ettiğiniz şeyleri inceleyin. Hem küçük şeyleri (yemek siparişindeki seçiminiz) hem de daha büyük şeyleri (maaş zammı umudunuz) düşünün. Doğru şeyleri doğru şekilde ve doğru derecede arzulamakta başarısız oluyor musunuz?

14. Gün

Tanrı, Arzularım İçin Öncelikler Belirler

“Öyleyse, ‘Ne yiyeceğiz?’ ‘Ne içeceğiz?’ ya da ‘Ne giyeceğiz?’ diyerek kaygılanmayın. Uluslar hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa gök-sel Babanız bütün bunlara gereksinmeniz olduğunu bilir. Siz önce-likle O’nun krallığının ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir. (Mat. 6:31–33)

İSTEDİĞİMİZ ŞEYİ neden istiyoruz? Her gün ne izleyeceğimize, kiminle zaman geçireceğimize, maaş çeklerimizi nereye harcayacağımı-za ve akşam yemeğini ne zaman yiyeceğimize dair onlarca seçim yapıyoruz. Bir araştırmaya göre sadece yemek konusunda günde iki yüzden fazla seçim yapıyoruz.¹ Bu seçimler arzularımız tarafından motive ediliyor. Louis Menard’ın *The New Yorker* dergisinde yazdığı gibi, arzularımız sayısız etken tarafından şekillendirilir: “Her tercihin arkasında; makul sebepler, önseziler, bedensel ihtiyaçlar, geçmiş deneyimler, bilinçdışı arzular, sosyal baskılar, hafızanın gizemli seyri ve fiyatlandırmalar dahil olmak üzere (ancak bunlarla sınırlı olmaksızın) birtakım bileşenlerin kombinasyonu yatar; hemen hemen her durumda bunların etki büyüklüğü farklıdır; ve dış etkilerce kolaylıkla şekillenirler.”²

Dün de tartıştığımız gibi, arzu Hristiyan yaşamımızın merkezinde yer alır. Ve “dış etkilerce kolaylıkla şekillenir” olan arzularımızın bizi yaratan ve ayakta tutan Tanrı tarafından şekillendirilmesine müsaade etmek zorundayız. Tanrı, Sözü’nde bize neyi arzulamamız gerektiğini söyler ve Tanrı, Sözü’nde neyi arzulamamız gerektiğine dair öncelikleri belirler. Bugün göreceğimiz gibi, arzularımızı Tanrı’nın arzularıyla eşleştirdiğimizde hoşnutluğa ulaşırız.

Kutsal Yazı metnimizde İsa lütufkâr bir şekilde önceliklerimizi yeni-den belirler ve odağımızı kendimizden uzaklaştırır. Bize arzularımızın en değerli nesnelerinin her zaman gözümüzün önündekiler olmadığını

hatırlatır. Her sabah maddi ve bedensel kaygılarla uyanmak kolaydır: giderek azalan banka hesabı, akan çatı, yaklaşan sağlık teşhisi. Tanrı'nın en önemli dediği görünmeyen şeylerle öncelikle meşgul olmak daha fazla çabayı –*ardından gitmeyi* (bkz. 33. ayet)– gerektirir: Müjde hizmetleri davası, kilisenin saflığı, kendi ruhunuzun durumu. Ama bu tam da Tanrı'nın bizim için belirlediği önceliklerdir.

O hâlde diğer arzuları listemizde nasıl aşağılara çekebiliriz? Çatı hâlâ akarken ve çocukların hâlâ yeni sırt çantalarına ihtiyacı varken nasıl hoşnut olabiliriz? Kanser kendi kemiklerimizin derinliklerine yayılırken Müjde'nin yayılması için nasıl dua edebiliriz? İsa bize iki değerli gerçeği söylemektedir: Tanrı neye ihtiyacımız olduğunu tam olarak bilir (bkz. 32. ayet) ve Tanrı her doğru arzuyu tatmin edecek güce sahiptir (bkz. 33. ayet).

Tanrı'nın kendisi tarafından eğitilen, O'nun önceliklerine göre sıralanan ve O'nun iradesine boyun eğerek peşinden gidilen arzular iyidir. Bunlar aynı zamanda –ister bu yaşamda ister sonsuzlukta olsun– kesinlikle tatmin edilecek arzulardır. Ve bu konuda, içimiz hoşnut (rahat) kalabilir.

Düşünün: Arzularınızı etkileyen etkenler nelerdir? Kendi önceliklerinizi belirlerken Tanrı'nın önceliklerini ne sıklıkla göz önünde bulunduruyorsunuz?

Düşünün: Mezmur 37:4'ü okuyun: “RAB'den zevk al, O senin yüreğinin dileklerini yerine getirecektir.” Mezmur yazarının arzularını Rab'bin isteğiyle eşleştirerek nasıl hoşnutluk bulduğuna dikkat edin.

Harekete Geçin: Rab'bin öğrencilerine öğrettiği duayı (bkz. Mat. 6:9-13) bugün kendi dualarınız için bir model olarak kullanın. Kişisel arzularınızın Tanrı'nın öncelikleri tarafından eğitilmesine izin verin. Bu isteklerden birinin yanıtlandığını gördüğünüzde tatmin olun. Tanrı'nın tüm bu arzuları –şimdi ya da sonsuzlukta– mutlaka yerine getireceği konusunda teşvik bulun.

15. Gün

Tanrı'nın Yüceliğini Arzulamak

“Bunun için siz şöyle dua edin: Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın. Krallığın gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin istediğin olsun.” (Mat. 6:9-10)

HERHANGİ BİR BÜYÜK spor etkinliğine katıldığınızda, kendinizi coşkulu taraftarlarla çevrili bulacaksınız. Bu taraftarlar, takım renklerini giyiyor ve elle boyanmış pankartlar taşıyor olacaklardır. Oyna-ara verildiğinde, takımın marşını içtenlikle söyleyeceklerdir. Ve her maç, şu eylemi dikkatle takip edeceklerdir: Son düdükle birlikte ev sahibi takım zaferi perçinlediğinde, taraftarların birbirlerine “Kazandık!” diye bağırıklarını duyacaksınız.

Spor dünyasında, topa hiç dokunmamış insanlar bile sevinçle kendilerini kazanan ilan eder ve evlerine tatmin olmuş bir şekilde giderler.

Aynı şekilde, Hristiyanlar olarak arzularımız Tanrı'nın yüceliğiyle o kadar bağlantılıdır ki, Rabbimiz için kazanılan bir zafer, bizim de payımızın olduğu bir zaferdir. Bugünkü bölümde İsa takipçilerine nasıl dua edeceklerini öğreterek onların arzularını yönlendirir. Westminster Kısa İlmihali'nin tanımına göre dua, “arzularımızı Tanrı'ya sunmaktır”¹ ve bu nedenle İsa'nın örnek duası neyi ne kadar çok istememiz gerektiğine dair bir talimattır.

Bugün ve yarın, genellikle “Rab'bin Duası” olarak adlandırdığımız duaya bakacağız. Bu duada Rab'bin bize dilemeyi öğrettiği altı farklı dilek vardır ve bugün ilk üç dileğin Rab'bin insanların yüreklerinde onurlandırılması için olduğunu görüyoruz. İsa burada bize, kendimiz için herhangi bir kaygı duymadan önce, Rab'bin adı için kıskançlık duymamız gerektiğini öğretir. Tanrı'nın adının “kutsal kılınmasını” (bkz. 9. ayet) –her zaman ve her yerde kendisini tanıtmasını ve kendisine ibadet edilmesini– istiyoruz. Ve Tanrı'dan isteğinin yerine gelmesini (bkz. 10. ayet) –insanların O'na hizmet etmesini ve O'nu sevmesini– istiyoruz.

Neden kendi kişisel arzularımız yerine Tanrı'nın yüceliğini aramaktan hoşnutluk duyuyoruz? Çünkü göksel Baba'nın çocukları olarak O'nun yüceliğinde pay sahibiyiz (bkz. Rom. 8:17). Jeremiah Burroughs bunu şu şekilde açıklamaktadır: “Eğer Tanrı'nın yüceliği varsa, benim de yüceliğim vardır; Tanrı'nın yüceliği benim yüceliğimdir ve bu nedenle Tanrı'nın isteği benim isteğimdir; eğer Tanrı'nın zenginliği varsa, benim de zenginliğim vardır; eğer Tanrı yüceltilmişse, ben de yüceltilmişimdir; eğer Tanrı tatmin olmuşsa, ben de tatmin olmuşumdur.”²

Tanrı'nın yüceliği için olan arzularımız tatmin olacaktır! Tanrı kesinlikle hem şimdi hem de sonsuza dek yüceltilecektir; “her diz çöktüğünde” ve “her dil açıkça söylediğinde” (bkz. Rom. 14:11) ve “kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık” (Vah. 7:9) O'na övgüler sunacak ve bu övgüler asla son bulmayacaktır.

Düşünün: Dualarınızın tipik konuları hakkında düşünün. Sık sık hangi şeyler için dua ediyorsunuz? Nadiren hangi şeyler için dua ediyorsunuz? Dualarınız gerçekten arzuladığınız şey hakkında neyi ortaya koyuyor?

Düşünün: Bugünkü Kutsal Yazı metninde İsa bize Tanrı'ya “Babamız” diye dua etmeyi öğretir. Tanrı'nın uzaktaki bir ilah değil, aslında bizim sevgili Babamız olduğunu hatırladığımızda, O'nun yüceliğini içtenlikle arzularız. Tıpkı dünyasal çocukların babaları başkaları tarafından övüldüğünde sevindikleri gibi, biz de göksel Babamız onurlandırıldığında büyük bir sevinç yaşarız.

Harekete Geçin: Etrafınızda Tanrı'nın nasıl yüceltildiğine dikkat edin: parlayan yıldızlar (bkz. Mez. 19:1), ilahi söyleyen çocuklar (bkz. Mez. 8:2), misafirperver bir kilise (bkz. Rom. 15:7), Hristiyan olduğunu söyleyenler (bkz. Flp. 2:11). Tanrı'nın yüceliğinin sizin yüceliğiniz olduğunu ve sevdiğiniz Tanrı tatmin olduğunda sizin de tatmin olabileceğinizi bilerek bu şeylerle sevinin.

Tanrı'nın Elinden Gündelik İhtiyaçlarımızı Arzulamak

Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver. (Mat. 6:11)

ÇOĞUMUZ ÇOCUKLUĞUMUZDA bizi beslemeyi sevmiş olan birini düşünebiliriz. Geldiğimiz anda fırından kurabiye çıkaran bir büyükanne. Beyzbol maçında sosisli sandviç ve gazoz ısmarlayan bir baba. Kâğıt bardaklara soğuk meyve suyu dolduran bir komşu, beslenme çantasındaki sandviçi paylaşan bir arkadaş, bir yıl boyunca iyi davranışları pizza ve dondurmayla ödüllendiren bir öğretmen. Bu insanlar bizim aç gelip doymuş olarak ayrılmamızı izlemekten başka bir şeyden zevk almıyor gibi görünmüşlerdir.

Şimdiye kadar hoşnutluk çalışmamızda arzularımızı Tanrı'nın bizim için belirlediği şu en yüksek öncelikler üzerine kurduk: O'nun yüceliğinin ve iradesinin büyük, görkemli, sonsuz amaçları. Ancak Tanrı'nın fiziksel ve maddi ihtiyaçlarımıza karşı kayıtsız olduğunu düşünmemeliyiz. Rab'in Duası'nın dördüncü dileği olan bugünkü bölüm bize Tanrı'nın çocuklarının en temel ihtiyaçlarıyla da ilgilendiğini göstermektedir. Tanrımız aç geldiğimizi ve doymuş olarak ayrıldığımızı görmeyi sever.

Rab'in bedenlerimize ve dünyasal koşullarımıza gösterdiği ilgiyi ne kadar büyültsek azdır. Anne rahminde bedenlerimizi ören (bir araya getiren), toprak olduğumuzu hatırlar (bkz. Mez. 103:14; 139:13). Bize olan büyük sevgisinden dolayı bizi şefkatle giydirir, iyileştirir, geliştirir ve besler (Mez. 90:17; Mat. 6:26, 30; Yak. 5:15). Günlerimizi, başımızdaki saç tellerini ve gözlerimizden akan her damla yaşı sayar (bkz. Mez. 56:8; 139:16; Mat. 10:30). O hâlde, maddi ihtiyaçlarımız için kendisine sormamızı istemesi şaşırtıcı olmamalıdır.

Ama “gündelik ekme” için dua etmek ne anlama gelir? *İlk Kateşizm* (*First Catechism*) bu dileği şu şekilde açıklar: “Tanrı'dan bize gerçekten

ihtiyacımız olan her şeyi sağlamasını istiyoruz.”¹ Kendimize karşı dürüst olursak, gerçekten neye ihtiyacımız olduğunu her zaman doğru olarak anlamadığımızı kabul edebiliriz. Çocukluğun sahip olunması gereken oyuncakları, yerini yetişkinliğin sahip olunması gereken araçlarına, ilişkilerine ve iş fırsatlarına bırakır. Bu gece ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz şeylerin sabah gelip geçici hayaller olduğu ortaya çıkar. Ama, “Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver” diye dua ettiğimizde, bizi bilen ve seven tümüyle bilge Tanrı’dan bize tam olarak en iyi olanı vermesini isteriz.

Matta 6:26’da ifade edilen Rab’bin şefkatine dikkat edin: “Gökte uçan kuşlara bakın! Ne eker, ne biçer, ne de ambarlarda yiyecek biriktirirler. Göksel Babanız yine de onları doyurur. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?” Fiziksel ve maddi arzularımızı Tanrı’ya sunmaktan çekinmeyiz. Aslında o bize bunları istememizi buyurur! Cesaretle maaş zammı, evlilik teklifi ve temiz sağlık raporu isteyebiliriz. Ancak dua ederken, gerçekten neye ihtiyacımız olduğunu yalnızca Tanrı bildiği –ve sağladığı– için huzur duyarız.

Düşünün: Bir zamanlar “ihtiyaç” olduğunu düşündüğünüz ancak daha sonra sadece kişisel bir arzu olduğunu fark ettiğiniz şey nedir?

Düşünün: Mısır’dan Çıkış 16. bölümü okuyun ve Rab’bin İsraililerin ihtiyaçlarını çölde nasıl sağladığını düşünün. Tanrı’nın halkı neye ihtiyaçları olduğunu varsayıyordu (3. ayet)? Tanrı bunun yerine ne sağladı? Ne zaman man topladılar? Ne kadarına ihtiyaçları vardı? Sizce İsraililer kırk yıl boyunca her gün man beklemekten ne öğrendiler?

Harekete Geçin: Maddi arzularınızı dua ederek Rab’bin önüne getirin ve her ne olursa olsun, “gerçekten ihtiyacınız olan her şeyi” size vereceğine güvenin.

17. Gün

Kutsallığı Arzulamak

Söz dinleyen çocuklar olarak, bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza uymayın. Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: “Kutsal olun, çünkü ben kutsalım.” (1.Pe. 1:14–16)

1521 YILINDA, Almanya'nın Worms şehrinde toplanan mecliste güçlü ve öfkeli kilise yetkilileri, Alman reformcu Martin Luther'den öğretilerini geri çekmesini talep etti. Hayatı tehlikede olmasına rağmen Luther cesaretle şu cevabı verdi: “Vicdanım Tanrı'nın Sözü'ne tutsaktır. Vicdana karşı gelmek ne güvenli ne de doğru olduğundan, hiçbir şeyi geri çekemem ve çekmeyeceğim.”¹

Luther'in son derece zorlu koşullar karşısında kararlılıkla geri adım atmadan durması nasıl mümkün oldu? Kilise yetkililerine verdiği yanıtın da gösterdiği gibi, bunun nedeni Tanrı'yı hoşnut etmeye her şeyden daha fazla değer vermesiydi. Luther için, vicdanı rahat bir şekilde neredeyse kesin olan bir ölüm cezasıyla yüzleşmek, günaha saplanmaktan çok daha güvenliydi.

Bugünkü ayette, en büyük arzularımızdan birinin kutsallık dolu bir yaşam olması gerektiğini görüyoruz; öyle bir kutsallık ki, Petrus bunu Tanrı'nın kutsallığıyla karşılaştırıyor (bkz. 15. ayet). Bizi çevremizdeki “bilgisizlik tutkularından” (bkz. 14. ayet – Thomas Cosmades Çevirisi) ayıran Tanrı'dır ve bu nedenle taklit etmeye çalıştığımız Kişi de Tanrı'dır. Rab bizi “Rab'be yaraşır biçimde yaşamamız, O'nu her yönden hoşnut etmemiz, her iyi işte meyve vererek Tanrı'yı tanımakta ilerlememiz” için teşvik eder (bkz. Kol. 1:10; ayrıca bkz. Ef. 4:1; 1.Se. 2:12). Mesih bizim için öldü ve içimizde yaşıyor; bu yüzden O'nu hoşnut etmek istiyoruz.

Tanrı'nın Sözü'ne itaat ettiğimizde, günahattan nefret ettiğimizde ve günahı nerede bulursak bulalım terk ettiğimizde, hoşnutlukta büyürüz. William Barclay şöyle yazmaktadır: “Eğer günah en büyük yükümüz olursa, diğer tüm yükler hafifler.”² Hoşnutsuzluk ayartmalarıyla karşı

karşıya kaldığımızda –planlarımız suya düştüğünde ve ufukta yağmur bulutları belirdiğinde– kutsallığı ilk kaygımız hâline getirmeliyiz. Koşullarımız ne olursa olsun, ne kadar hayal kırıklığı yaratırsa yaratsın, Tanrımız’ı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi daha da öncelikli olmalıdır. Kutsallığı en büyük arzularımızdan biri hâline getirdiğimizde, her durum itaati uygulamak için bir fırsat hâline gelir.

Kutsallık sürekli bir mücadeledir ve son güne kadar mükemmel bir şekilde kutsal olamayacağız (bkz. 1.Yu. 3:2). Ancak günahla tek başımıza mücadele etmeyiz. Mesih kendisine büyük bir bedele mal olacak şekilde bağışlanmamızı sağladı ve bizi günahın suçluluğundan ve gücünden kurtardı. Mesih, Ruhu aracılığıyla günahı yüreklerimizde öldürür ve doğruluk meyvesini ortaya çıkarır. O’nun bizdeki işinden cesaret alarak, on dokuzuncu yüzyıl Presbiteryen pastörü Robert Murray M’Cheyne’in duasını edebiliriz: “Tanrım, beni affedilmiş bir günahkârın olabileceği kadar kutsal kıl.”³

Düşünün: Olumsuz koşullara günahlı biçimde tepki verdiğiniz bir zamanı düşünün. Gerçekleşmemiş bir hedefiniz hakkında söylenmiş ya da durumu daha cazip görünen birini kıskanmış olabilirsiniz. Kendi kutsallığınıza daha fazla değer vermiş olsaydınız tepkiniz nasıl farklı olurdu?

Düşünün: Filipililer 2:12-13’ü okuyun: “Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi...kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla sonuca götürmek için daha çok gayret edin. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı’dır.” Kutsallığın peşinden koşarsınız ama bunu kendi başımıza yapmayız. Tanrı bizi kutsal kılmak için çalışmaktadır.

Harekete Geçin: Bir dahaki sefere içinde bulunduğunuz koşullar hakkında söylenmek istediğinizde, Tanrı’nın kutsallığınıza verdiği yüksek değeri düşünün. Aslında buna o kadar değer verir ki, uğruna ölmesi için Oğlu’nu göndermiştir. Durumunuz ne olursa olsun Tanrı’dan kutsallığa öncelik vermenize yardım etmesini isteyin.

18. Gün

Doğru Hoşnutsuzluk

Senden başka kimim var göklerde? İstemem senden başkasını yeryüzünde. Bedenim ve yüreğim tükenebilir, ama Tanrı yüreğimde güç, bana düşen paydır sonsuza dek. (Mez. 73:25–26)

ON DOKUZUNCU YÜZYIL yazarı ve ilahi yazarı Elizabeth Payson Prentiss, ciddi denenmelerin ortasında örnek bir iman hayatı yaşadı. Hayatının büyük bir bölümünde yatalak bir hasta olarak yatağa mahkûmdu ve kocası da hastalıktan muzdaripti. 1852 yılında, üç aylık bir süre içinde iki küçük çocuğu öldü. Daha sonra bir mektubunda şöyle yazmıştır: “Mesih’i daha çok sevmek; bu benim en derin ihtiyacım, ruhumun sürekli çığlığı. Bowling salonunda, ormanda, yatağımda ve araba kullanırken, mutlu ve meşgul olduğumda ve üzgün ve boşta olduğumda, bu fısıltı daha fazla sevgi, daha fazla sevgi, daha fazla sevgi için yükselmeye devam ediyor!”¹

Bugün, doğru arzular konusundaki incelememizin sonuna gelirken, tüm yaşamdaki en büyük arzumuzun Rabbimiz’i daha fazla tanımak ve sevmek olduğunu göreceğiz. Aslında, bugünkü Kutsal Yazı metninde mezmur yazarı Tanrı’yı aramaya o kadar kararlıdır ki, bunu *tek* arzusu olarak adlandırır: “İstemem (veya arzulamam) senden başkasını yeryüzünde” (25. ayet). Elbette tam anlamıyla arzuladığı başka bir şey olmadığını söylemiyor. Karşılaştırıldığında, diğer tüm arzularının hiçbir şey gibi göründüğünü söylemektedir.

Mezmur yazarının duası “Tanrı’ya yaraşır hoşnutsuzluk” olarak adlandırabileceğimiz şeyi vurgular.² Düşmüş bir dünyada yaşadığımız ve henüz sonsuz evimize varmadığımız için, bazı alanlarda zorunlu olarak –ve haklı olarak– hoşnutsuz olacağız. Örneğin, şu konularda hoşnutsuz *olmayız*:

- *Günahlarımızdan*. Mesih’in dönüş gününe kadar, kutsallıkta kursesiz hâle geldiğimizde, kendi günahlı eylemlerimizden her zaman hoşnutsuz olacağız. Pavlus Romalılar 7’de bu Tanrı’ya yaraşır

hoşnutsuzluğu dile getirir: “İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum” (19. ayet).

- *Dünyadaki kötülük.* Tanrı’ya yaraşmazlığın bol olduğu durumlar da hayal kırıklığına uğramak bizim için doğrudur. Mezmur yazarının yazdığı gibi, “Oluk oluk yaş akıyor gözlerimden, çünkü uymuyorlar yasana” (Mez. 119:136).
- *Tanrı’ya ilişkin bilgimiz.* Bugünkü ayetlerde gördüğümüz gibi, Tanrı’yı daha fazla tanıma arayışımız devam etmektedir. Başka bir bölümdeki mezmur yazarı gibi, biz de haklı olarak şunu kabul ediyoruz: “RAB büyüktür, yalnız O övgüye yaraşıktır, akıl ermez büyüklüğüne” (Mez. 145:3).

Aynı anda hem hoşnut hem de hoşnutsuz olmamız gerektiğini söylemek çelişkili görünebilir, ancak Kutsal Kitap her ikisinin de doğru olduğunu savunur. İbraniler 11’deki iman kahramanları gibi, bizler de bu yaşamda her zaman doğru arzularımızı tatmin edemeyen, ama “mimar ve kurucusu Tanrı olan temelli kenti” (10. ayet) bekleyenleriz.

Düşünün: Hiç kendi kendinize “Sadece ___ olsaydı, tatmin olurum” diye düşündüğünüz oldu mu? Cevabınız en derin arzularınız hakkında neyi ortaya koyuyor?

Düşünün: Jeremiah Burroughs bir Hristiyan’ın “dünyadaki en hoşnut insan ve yine de dünyadaki en tatminsiz insan” olduğunu söyler.³ Bunu nasıl açıklarsınız? Hangi açılardan hoşnutsunuz? Hangi açılardan haklı olarak tatminsizsiniz? İbraniler 11’i okuyun.

Harekete Geçin: Bugün hayal kırıklığı yaratan ya da sizi zorlayan bir durumla karşılaştığınızda, Elizabeth Prentiss’in Tanrı’ya yaraşır hoşnutsuzluk duasını kendinize rehber edinin: “Daha fazla sevgi, daha fazla sevgi, daha fazla sevgi!”

ŞÜKRAN DOLU
BİR YÜREK
GELİŞTİRMEK

19. Gün

Şükran, Tanrı'nın Benim İçin Olan İsteğidir

Her zaman sevinin. Sürekli dua edin. Her durumda şükredin. Çünkü Tanrı'nın Mesih İsa'da sizin için istediği budur. (1.Se. 5:16-18)

KASIM AYININ DÖRDÜNCÜ perşembe günü Amerikalılar Şükran Günü'nü kutlarlar. Resmî olarak 1863 yılında Başkan Abraham Lincoln tarafından her yıl kutlanması kararlaştırılan bu gün; aile, ziyafet, futbol ve dev helyum balonlarının yer aldığı televizyon geçit törenleriyle kutlanan önemli bir tatil hâline gelmiştir. Şükran Günü kutlansa bile, ne yazık ki, bu uygulama genellikle geçici ve yüzeyseldir.

Ancak Hristiyanlar için şükran önemsiz bir şey değildir. Yaşamımızın merkezinde yer alır. Bugünkü Kutsal Yazı metninde Pavlus bizi “her durumda şükret[meye]” teşvik ederek, Tanrı'nın isteğinin bu olduğunu söyler (bkz. 18. ayet). Kutsal Kitap bizi her zaman (bkz. Mez. 34:1), her yerde (bkz. Mez. 48:10) ve kuşaklar boyunca (bkz. Mez. 79:13) şükretmeye çağırır. Şükran aynı zamanda sonsuzluğun da bir parçası olacaktır; sonsuz bir şükran ilahisinde göksel topluluğa katılacağız (bkz. Vah. 4:8-11; 11:16-18; 19:6-8).

Kutsal Kitap'a dayalı şükran, mevcut kötü koşullara rağmen sahte bir gülümseme takınmak değildir. Kutsal Kitap'a dayalı şükran, ne yaptığını açıkça göremesek bile, Tanrı'nın sonsuz amaçlarını gerçekleştirdiğini kabul etmemizdir. “Her koşulda” şükrederiz çünkü bu koşulların antlaşma yapan ve antlaşmayı koruyan Tanrımız'ın güçlü ve lütufkâr elinden geldiğine güveniriz.

Buna zıt olarak, Kutsal Kitap bizi nankörlüğe karşı şiddetle uyarır. Romalılar 1'de Tanrı'ya yaraşır olmayanlara ilişkin acıklı bir tarif okuruz: “Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler” (21. ayet). Şükran Hristiyan yaşamının merkezinde yer alır; nankörlük ise buna tamamen aykırıdır.

Beklenmedik ve hoş karşılanmayan durumlar –iş kaybı, kırılan bir kemik, zedelenen bir ilişki– çoğu zaman kendimizi kararsız hissetme-

mize ve bir sonraki adımda ne yapmamız gerektiğini merak etmemize neden olur. Ancak atacağımız adımlar çoğu zaman düşündüğümüz kadar belirsiz değildir. Her koşulda Tanrı'nın bizim için isteği şükretmektir. Hiç tereddüt etmeden, yaşamlarımızın tüm ayrıntılarındaki egemen ilgisi ve lütufkâr amacı için O'na şükredebilir, içinde bulunduğumuz anın zorluklarını bile O'nun elinden kabul edebiliriz.

Ve şükretme eyleminde, sonrasında ne olursa olsun hoşnutluk buluruz: “Şükran, Tanrı'nın vaatlerini yerine getirebilen ve getirecek olan güçlü ve sadık bir Tanrı olduğu gerçeğini ortaya koymak olarak anlaşıldığında, şükran belirsiz bir gelecek karşısında Tanrı'ya güvenmenin temeli hâline gelir.”¹

Düşünün: Yakın zamanda yaşadığınız hangi beklenmedik olay sizi sarstı? Bu tür durumlarla karşılaştığınızda, kendinizi endişeyle bir sonraki adımda ne yapmanız gerektiğini düşünürken bulduğunuz oluyor mu? Bugünkü ayetin basit gerçeğiyle teselli bulun: “Her durumda şükredin. Çünkü Tanrı'nın Mesih İsa'da sizin için istediği budur (18. ayet).

Harekete Geçin: Elçilerin İşleri 16:16-40'ı okuyun. Pavlus ve Silas haksız yere hapse atıldıklarında nasıl karşılık verdiler (bkz. 25. ayet)? İtaatkâr şükranlarının etkileri neler oldu (bkz. 29-34. ayetler)?

Harekete Geçin: Gününüzün küçük hayal kırıklıklarını Tanrı'ya şükretme pratiği yapmak için fırsat olarak kullanın. Pikniğinizde yağmur mu yağdı? Yeryüzünü sulamak için bulutları gönderen Tanrı'ya şükredin (bkz. Eyü. 5:10). İşe giderken trafik mi vardı? Yolunuzu açan Tanrı'ya şükredin (bkz. Özd. 16:9). İzin gününüzde sinüsten kaynaklı baş ağrısı mı çektiniz? Sizi yaratan ve sizinle ilgilenen Tanrı'ya şükredin (bkz. Mez. 139:1-6).

20. Gün

Kurtuluş İçin Şükretmek

Senin avlularında bir gün, başka yerdeki bin günden iyidir; kötülerin çadırında yaşamaktansa, Tanrım'ın evinin eşliğinde durmayı yeğlerim. (Mez. 84:10)

BİRKAÇ GÜNLÜĞÜNE BİLE OLSA hasta olduysanız, iyileşmenin ne kadar iyi hissettirdiğini bilirsiniz. Soğuk algınlığı, grip ya da mide rahatsızlığı geçtiğinde, normal hayatınızın en basit yönleri birdenbire olağanüstü harika görünür. Güneş ışığında beş dakikalık bir yürüyüş egzotik bir tatil gibidir. Dumanı tüten bir kâse tavuk çorbasının tadı gurme bir ziyafet gibidir. Duş almak ve giyinmek bile lüks gelir; çünkü artık hasta değilsinizdir.

Bir zamanlar ruhsal durumumuz da aynı şekilde kasvetliydi. Aslında ölüydük. “Sizler bir zamanlar içinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü ölüydünüz. Bu dünyanın gidişine ve havadaki hükümlerliliğin egemenine...uymaktaydınız... Doğal olarak ötekiler gibi biz de gazap çocuklarıydık” (Ef. 2:1-3). Yatağa mahkûm bir hasta gibi, hem çaresiz hem de umutsuzduk.

Ve sonra her şey değişti. “Ama merhameti bol olan Tanrı...bizi Mesih’le birlikte yaşama kavuşturdu. O’nun lütfuyla kurtuldunuz” (Ef. 2:4-5). Mesih’in bizim adımıza yaptığı işler –kusursuz itaat dolu yaşamı, çarmıhtaki ölümü, dirilişi ve göğe yükselişi– sayesinde artık ölü değiliz. Harika bir şekilde hayatayız!

Tanrı’nın adil bir şekilde hak edilen gazabından kurtuluşumuz gerçeği bizim her şeye olan bakışımızı değiştirir. Artık eski yaşamımızın bir parçası olan şeylerden nefret ederiz. Bir zamanlar günlerimize hâkim olan günah ve bilgisizlikten artık zevk almayız. Bunun yerine, Mesih’teki yeni yaşamımızın her yönünden zevk alırız. Artık dua edebiliriz. Övgü ilahileri söyleyebiliriz. Tanrı’nın Sözü aracılığıyla bizimle konuştuğunu duyabiliriz. Aynı şekilde O’nunla birleşmiş olan diğer herkesle paydaşlık edebiliriz. Teolog J. Todd Billings’in açıkladığı gibi, “Mesih’le bir ol-

muş ve Ruh tarafından güçlendirilmiş kişiler olarak, lütufkâr bir Baba'nın çocukları olarak yaşamının eğlenceli, sevinç dolu dünyasına gireriz.”¹
Bundan daha harika ne olabilir?

Bugünkü ayetteki mezmur yazarı gibi biz de Rab'bin paydaşlığındaki bir “gün” için sevinir ve onu “başka yerdeki bin günden daha iyi” sayarız. Kurtuluşumuz için şükretmekten asla vazgeçmeyiz, çünkü Mesih'e ait olan bizler gerçekten de zenginiz.

Düşünün: Birinin sizi potansiyel olarak tehlikeli bir durumdan kurtardığı bir zamanı düşünün. Belki biri sizi düşerken yakaladı ya da hızla giden bir araba görüp bağırarak sizi uyardı. Felakete ne kadar yaklaştığınızı fark ettiğinizde, o kişiye karşı ne hissettiniz? Onlara ne söylediniz?

Düşünün: İsrailîlerin Mısır'daki kölelikten kurtuluşları için şükranlarını dile getirdikleri 136. Mezmur'u okuyun. Her ayetin, kurtuluşlarının farklı bir yönünü nasıl vurguladığına dikkat edin. Tanrı'nın size olan sarsılmaz sevgisi üzerinde derinlemesine düşünmek için bu mezmuru bir model olarak kullanın.

Harekete Geçin: Mesih'in sizin adınıza yaptığı kurtarma işiyle ilgili sevdiğiniz bir ilahi seçin (“Yüce Lütuf, Sesi Tatlı” ve “Tek Mesih'te Ümidim Var” gibi.) Henüz ezberlemediyseniz, sözlerin bir kopyasını bulun veya bir ses kaydı çalın. Sözleri yürekten bir şükranla söyleyin.

21. Gün

Gündelik Sağlayış İçin Şükretmek

Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu. (Elç. 2:46-47)

1918 YILINDA ERIC ENSTROM “Lütuf” adını verdiği bir fotoğraf çekti ve o zamandan beri bu ikonik baskının yağlı boya kopyaları sayısız Hristiyan ev ve kilisesinde asılı duruyor. Fotoğrafta beyaz sakallı, yaşlı bir adam yulaf lapası ve ekmekten oluşan basit bir yemeğin üzerine başını eğmiş dua etmektedir. Enstrom daha sonra şöyle demiştir: “İnsanlara savaş nedeniyle pek çok şeyden mahrum kalmak zorunda olsalar da şükredecekleri çok şey olduğunu gösterecek bir fotoğraf çekmek istedim.”¹

Enstrom’un fotoğrafı tanıdık bir anı yakalıyor. Menümüzde ister bir kâse mısır gevreği ister biftek ve patates olsun, ister tek başımıza ister bir grupla yemek yiyelim, ister ellerimizi kavuşturalım ister başkalarıyla birleştirelim, Hristiyanlar her gün birçok kez “şükreder.” Bu bizim alışkanlığımız olsa da, anlamsız olmaktan çok uzaktır. Aslında, günlük ihtiyaçlarımızı karşıladığı için Tanrı’ya içtenlikle teşekkür etme uygulaması, en önemli ruhsal disiplinlerimizden biri olabilir.

Bugünkü ayetlerde gördüğümüz gibi, “içten bir sevinç ve sadelikle” yemeklerini yiyen ilk kilise üyelerinin uygulaması kesinlikle buydu (46. ayet). İsa da öğrencileriyle birlikte sahilde yediği yemekten önce dua etmiş (bkz. Lu. 24:30), Pavlus da iki yüz denizciyle birlikte gemide yediği yemekten önce dua etmiştir (bkz. Elç. 27:35-37). Günlük ihtiyacımız kendi başımıza sağlayabileceğimiz bir şey değildir ve Tanrı’ya şükretmeyi alışkanlık hâline getirmeliyiz.

Günlük ihtiyacımız elbette yiyecekten daha fazlasıdır. Atmaya devam eden bir kalbiniz ve nefes almaya devam eden ciğerleriniz varsa, Rab’den lütufkâr, yaşamsal armağanlar almışsınız demektir. Eğer bugün

güvendeyseniz, size arkadaşlık edecek arkadaşlarınız ya da aileniz varsa, bu gece uyuyacak bir yeriniz varsa, evinizde, kilisenizde ya da toplumda yapacak işleriniz varsa, bunlara sahipsiniz çünkü Rab bunları size vermiştir.

Ve hoşnutluğumuz değişmeyen Tanrımız'da yatmaktadır. Yakup bize, "Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir" (Yak. 1:17) diye hatırlatır. On altıncı günde gördüğümüz gibi, Rab'bin bize "gerçekten ihtiyacımız olan her şeyi"² sadakatle verdiğinden emin olabiliriz; ve bunun için şükretmeliyiz.

Düşünün: Yemeklerden önce ettiğimiz şükran duaları genellikle aceleye getirilmiş ve göstermeliktir. Bazen de bunları tamamen ihmal ederiz. Sizi yemek duasını Tanrı'ya şükretmenin içten bir ifadesi hâline getirmekten alıkoyan nedir?

Düşünün: Yaratılış 2. bölümü okuyun. Tanrı'nın dünyayı insan yaşamı için ideal bir yer hâline getirirken gösterdiği şefkatli ilgiye dikkat edin. Tanrı insanların iyiliği için, güzellik ve yiyecek kaynağı olarak ağaçları yarattı (bkz. 9. ayet), anlamlı bir iş kurdu (bkz. 15. ayet) ve arkadaşlık sağladı (bkz. 18. ayet). Tanrı'ya şükürler olsun!

Harekete Geçin: Bir dahaki sefere markete ya da pazara gittiğinizde, etrafınıza bakmak için bir dakikanızı ayırın. Meyve ve sebzelerin çeşitliliğine, ekmeklerin bolluğuna, balık ve et seçeneklerine dikkat edin. Sizi her gün besleyen bu yiyecek kutsaması için Tanrı'ya şükredin.

22. Gün

Tanrı'nın Amaçları İçin Şükretmek

*RAB'den zevk al; O senin yüreğinin dileklerini yerine getirecektir.
(Mez. 37:4)*

1944 YILINDA, BETSIE TEN BOOM ve ailesi, evlerinde Yahudileri sakladıkları için Nazi askerleri tarafından tutuklandı. Ravensbruck toplama kampına vardıklarında, o ve kız kardeşi Corrie koğuşlarına girdiler ve pis bir koku ve ısıran bir pire sürüsüyle karşılaştılar. Hemen –ve Corrie'yi hayrete düşürerek– Betsie, pireler de dahil olmak üzere pis odadaki her şey için Tanrı'ya şükretmeye başladı.

Sonraki günlerde kız kardeşler yatakhanelerindeki kadınlarla her gece Kutsal Kitap çalışmaları yaptılar. Kampta yoğun polis devriyesi olmasına rağmen, toplantıları hiç kesintiye uğramadı. Aylar sonra bunun nedenini keşfettiler. Betsie'nin beklenmedik şükranlığına konu olan istenmeyen pire sürüsü, kız kardeşleri keşfedilmekten korumuş ve yüzlerce kadının Mesih'in Müjdesi'ni duymasını sağlamıştı.¹

Betsie ten Boom pireleri sevmiyordu. Onun sevdiği şey Rab'bin amacıydı ve eğer pire sürüleri veriyorsa, bunların O'nun lütufkâr planının iyi bir parçasına hizmet etmesi gerektiğine güveniyordu. Pireler için şükretmesi bir iman eylemi ve yüreğinin gerçek arzusunun bir ifadesiydi.

Bugünkü ayette mezmur yazarı bize, yüreklerimiz Tanrı'nın amaçlarına odaklandığında, bu arzuların her zaman yerine getirildiğini göreceğimizi öğretir. Rab Kutsal Yazılar'da Mesih'i yüceltmek (Flp. 2:9-11); günahkârları kurtarmak (Yu. 3:16); halkına Kutsal Ruh'u vermek (Lu. 11:11-13); kilisesini kurmak ve korumak (Mat. 16:18); halkını kutsal kılmak (Ef. 1:4); krallığını genişletmek (Yşa. 9:7) gibi birçok planını bizim için tasarlamıştır.

Betsie ten Boom gibi, koşullarımız tatsız ya da belirsiz görünse bile, bu iyi amaçlar için şükretme fırsatına sahibiz. Pirelerin ya da mali başarısızlığın değerini hemen anlayamasak da, Tanrı'nın bizdeki iyi işini tamamladığına güveniriz (bkz. Flp. 1:6). Koşullarımız durgun görün-

düğünde de Tanrı'nın amaçları için şükretme fırsatımız vardır. Kısırlık, istenmeyen bekârlık ya da yetersiz istihdamla karşı karşıya kaldığımızda –ertelenen bir umut hayal kırıklığına uğrattığında (bkz. Özd. 13:12)– Tanrı'nın hâlâ göremediğimiz binlerce şekilde çalıştığı için şükrederiz.

Dahası, Tanrı her yerde her zaman çalıştığı için şükrederiz. İçinde bulunduğumuz koşullar kasvetli görünüyorsa, Tanrı'nın amaçlarının daha geniş ölçekte gerçekleştiğini görmek için gözlerimizi kaldırmamız yeterlidir. Arkadaşlarımız ve komşularımız arasında Tanrı kurtuluş getirmektedir. Yerel kilisede Tanrı Müjdesi'ni duyurmaktadır. Müjde hizmeti sahalarında Tanrı kilisesini kurmaktadır.

Düşünün: Daha sonra Rab'bin sizin için yaptığı iyi planın bir parçası olduğu ortaya çıkan istenmeyen bir durum yaşadınız mı? Bu durumla ilk karşılaştığınızda nasıl tepki verdiniz? Tanrı'nın bu olaydaki iyi amaçlarını fark ettiğinizde ne hissettiniz?

Düşünün: Mezmur 33:11 üzerinde derinlemesine düşünün: “Ama RAB'bin planları sonsuza dek sürer, yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez.” Hayatın belirsiz ve değişken koşullarıyla ya da öngörülebilir ve sıradan koşullarıyla yüzleşirken, Rab'bin sonsuz amaçları için şükredin.

Harekete Geçin: Tanrı'nın daha geniş ölçekte kendi amaçlarını gerçekleştirme yollarından birini tespit edin: Bir Müjde hizmet-kârından son zamanlarda hayatında olup bitenleri dinleyin, kilisenizdeki birine yeni bir hizmet projesi hakkında soru sorun, Tanrı'nın bulunduğu yerde nasıl çalıştığını öğrenmek için başka bir şehirdeki bir arkadaşınıza e-posta gönderin. Şükredin.

23. Gün

Komşumun Sahip Olduğu Kutsamalar İçin Şükretmek

Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın. (Rom. 12:15)

HAYAT BAŞKALARIYLA BİRLİKTE sevinmek için fırsatlarla doludur. İki arkadaşınız sizi düğünlerine davet eder. Bir iş arkadaşınız hamilelik haberini paylaşır. Komşunuz kendi işini kurar. Bir aile üyesi belirli bir topluluktan ödül alır. Dört bir yanımızda, insanlar doğumları ve doğum günlerini, terfileri ve emeklilikleri, mezuniyetleri ve yeni başlangıçları kutlarlar. Ve bizim de onların sevincine ortak olmamızı isterler.

Ancak kendinizi istenmeyen bir bekârlık içinde kapana kısılmış hissederken bir düğünde nasıl gülümseyebilirsiniz? Kendi kollarınız her yıl acı verici bir şekilde boş kalırken o minik bebeğin tombul yanaklarını nasıl öpebilirsiniz? Ertelendiğiniz üniversiteye yeni kabul edilen bir arkadaşınız için nasıl parti verebilirsiniz? Sizden önce terfi eden iş arkadaşınıza nasıl elinizi uzatabilirsiniz? Her zaman istediğiniz o hayata kavuşan birine nasıl tebrik kartı gönderebilirsiniz?

1. *Komşunuzun sahip olduğu kutsama için şükredin çünkü Tanrı bunu buyurur.* Bugünkü ayette Tanrı bize “sevinenlerle sevinin” diye buyurur. Onuncu emirde ise Tanrı komşularımızın sahip olduğu kutsamalara göz dikmemizi yasaklar (bkz. Çık. 20:17). Westminster Uzun İlmihali, onuncu emirdeki görevi şu şekilde açıklar: “Komşumuza karşı dürüst davranmak, bütün niyetlerimizi ve duygularımızı onun iyiliğine hizmet etmek amacıyla düzenlemektir.”¹ Komşumuzu o kadar çok sevmeliyiz ki, onun mümkün olduğunca çok iyiliğe sahip olmasını istemeliyiz.
2. *Tanrı komşunuzun yaşamında çalıştığı için şükredin (tıpkı sizininde çalıştığı gibi.)* Dün, Tanrı’nın bizim ve başkalarının yaşam-

larında amaçlarını sadakatle gerçekleştirdiğini gördük. Bireysel koşullarımız komşumuzun durumundan tamamen farklı görünebilir, ancak komşumuzun koşullarının –tıpkı bizimki gibi– Tanrı tarafından kendi yüceliği ve komşumuzun iyiliği için dikkatle tasarlandığına güveniriz.

1. *Şükredin çünkü Mesih'in bedeninde komşunuzun sevinci sizin sevincinizdir.* Mesih'in işi bizi kendisiyle birleştirir; aynı zamanda bizi Mesih'e ait olan diğer herkesle de birleştirir. 1. Korintliler 12'de bunun sevinç ve kutsama deneyimimizi nasıl etkilediğini öğreniriz: “Bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir” (26. ayet). Beden bir olduğu için, tek bir üyenin sevinci tüm üyelerin sevinci olur. Tanrı kilisesinin bir üyesini kutsadığında, sizi de kutsamış olur.

Düşünün: Muhtemelen zor olsa bile, bir başkasının sizin sahip olduğunuz kutsamada sizinle birlikte sevindiği bir zamanı düşünün. Arkadaşınızın özverili sevincini özellikle değerli kılan neydi?

Düşünün: Yuhanna 17. bölümü okuyun. İsa çarmıha gerilmeden saatler önce öğrencileri ve tüm Hristiyanlar için dua eder. Kendisi kısa bir süre sonra Baba'dan koparılacak olmasına rağmen, Baba'dan onların güvenlik içinde olmalarını sağlamasını ister (bkz. 11-12. ayetler). Kendisi ihanete uğrayacak ve arkadaşları tarafından terk edilecek olmasına rağmen, Baba'dan onların birlik içinde olmalarını sağlamasını ister (bkz. 20-23. ayetler). Kendisi tamamen aşağılanacak olmasına rağmen, Baba'dan onlara yücelik vermesini ister (bkz. 22. ayet). Aynı İsa'nın, başkalarının kutlamalarıyla sevinmenizi sağlamak için sizde de güçlü bir şekilde etkin olduğu konusunda cesaretlenin.

Harekete Geçin: Ne tür kutlamalar sizin için en zor olanlarıdır? Bir dahaki sefere başka birinin sevincini paylaşma fırsatı bulduğunuzda Rab'den şükretmenin üç nedenini size hatırlatmasını isteyin.

**BELİRLİ
KOŞULLARDA
HOŞNUTLUĞUN
PEŞİNDEN GİTMEK**

24. Gün

İş ve Sorumluluklar

Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. Rab Mesih'e kuluk ediyorsunuz. (Kol. 3:23-24)

DANİEL, İSRAİLLİ AİLESİNDEN zorla alınıp Babil'deki Nebukadnessar'ın putperest saraylarına getirilen genç bir adamdı. Orada üç yıl boyunca Kildani dili ve edebiyatı konusunda eğitim gördü. Eğitimi tamamlandıktan sonra Daniel kralın sarayında onun danışmanlarından biri olarak görevlendirildi (bkz. Dan. 1:3-5, 19-20). İş zorlu ve tehlikeliydi, her gün halkının düşmanı için çalışıyordu ve bu konuda başka seçeneği yoktu. Yine de Daniel şöyle der: "Kalkıp kralın işlerini yapmayı sürdürdüm" (Dan. 8:27). Pazartesi sabahı Daniel, Tanrı'ya güvendi ve işe gitti.

İş hakkında bilmemiz gereken ilk şey, onun Tanrı tarafından verilen iyi bir armağan olduğudur. Yeni yaratılan dünyada, günah hiçbir şeyi kirliletmeden önce Tanrı, Adem'le Havva'ya yapmaları için iş verdi: "RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu" (Yar. 2:15). Altıncı günün sonunda Tanrı, iş de dahil olmak üzere, tamamlanmış yaratılışını gözden geçirdi ve "çok iyi" olduğunu ilan etti (Yar. 1:31). Ücretli ya da ücretsiz, vasıflı ya da vasıfsız, tam zamanlı ya da yarı zamanlı ya da ara sıra olsun, özünde günah olmayan her iş iyidir.

Ne yazık ki, insanın günaha düşmesinden sonra, "diken ve çalı", "ter" ve "acı" da tüm işlerimizin bir parçası hâline geldi (Yar. 3:17-19). Adem'in günahı yüzünden, işler bozulur, ekinler ürün vermez, gönderiler kaybolur ve teslim tarihleri yaklaşır. Eğer kendinizi sevmediğiniz bir iş yaparken buluyorsanız ve günahkâr bir işveren için çok az başarıyla görevlerinizi yerine getirmeye çalışıyorsanız, düşmüş bir dünyanın etkilerini yaşıyorsunuz demektir.

İş iyidir, iş düşmüştür ve Mesih'te iş Tanrı'nın yüceliği ve bizim iyiliğimiz için kurtarılmıştır. Bugünkü ayetlerimiz çalışmamızın odağını

yeniden belirlemektedir. Pavlus bize her ne yaparsak “insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan” yapmamızı öğütler (23. ayet). İş, sonuçta insanların bize saygı duyup duymadığı, işverenimizin bize değer verip vermediği ya da yaptığımız işte kendimizi tatmin olmuş hissedip hissetmediğimizle ilgili değildir. İşi “Rab Mesih’e kulluk” etmekle ilgilidir (24. ayet). Yerleştirildiğimiz durumda “saf yürekle” (Kol. 3:22) elimizden gelenin en iyisini yaptıkça, Rab yüceltilir.

İş ayrıca nihai olarak aylık maaşla ilgili değildir. “Rab’dan miras ödülünü” alacağınızı yazar Pavlus (24. ayet). Rab’be hizmet eden gayretli işçi göksel bir ödül alır. Ve tüm işler (“her ne yaparsanız” 23. ayet) –ister tuvalet temizlemek ister hisse senedi portföylerini yönetmek olsun– Rab’bi hoşnut etmek için bir fırsattır.

İş gününün sonunda, çalışmanızın anlamsız ya da verimsiz olduğunu düşünebilirsiniz. Ama Rab kendi gözünde öyle olmadığını size garanti etmektedir.

Düşünün: İş geçmişinizi düşündüğünüzde, istenmeyen işlerde bile Tanrı’yı yüceltmek için ne gibi fırsatlarınız oldu? Tanrı’nın geçmişte size olan sadakati şu anki sorumluluklarınız için sizi nasıl teşvik ediyor?

Düşünün: Luka 1:26-56’yı okuyun. Bu bölümde Meryem’e istemediği bir iş verilir. Bu ona hem sıkıntı hem de üzüntü getirecek bir sorumluluktur ve kendisini bu konuda yeterli donanımına sahip hissetmemektedir. Rab’dan size de Meryem’le birlikte, “Ben Rab’bin kuluyum... Bana dediğin gibi olsun” (38. ayet) diyebilme lütfunu vermesini isteyin.

Harekete Geçin: Koloseliler 3:23–24’ü ezberleyin.

25. Gün

Para ve Mal Mülk

Şimdiki çağda zengin olanlara gururlanmamalarını, gelip geçici zenginliğe umut bağlamamalarını buyur. Zevk almamız için bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut bağlasınlar. İyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin, eliaçık ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur. Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir hazine biriktirmiş olurlar. (1.Ti. 6:17-19)

DARLENE DEIBLER ROSE, İkinci Dünya Savaşı sırasında Hollanda Doğu Hint Adaları'nda Müjde hizmetkârı olarak görev yaptı. Yeni evli olan Rose, ormana götürmek üzere birkaç değerli eşya seçmişti; ancak Japonlar işgal ettiğinde eşyalarının çoğu çalındı ya da yok edildi. “Düğün hediyelerimin olduğu sandıklar avluya sürüklendi ve kilitleri zorlandı. Askerler istemedikleri her şeyi araba yoluna saçtılar. Yeni buzdolabımızı birkaç Japon tarafından dışarı taşındı ve o kadar sert fırlatıldı ki, çakılların üzerine düştüğünde kapısı açıldı ve onarılamaz bir hasar gördü. Değerli hatıralarım ve hediyeleşim eşyalarım yavaş yavaş elimden alınıyordu.”¹ Rose dünyasal varlıklarının yok oluşunu izlerken, Rab ona çok daha değerli bir ders verdi: “Tanrı bize hangi keyifler için müsaade ettiyse, onların tadını çıkarmakta özgürdük. Eğer O başkalarının bunları bizden almasına müsaade etmeyi seçtiyse, bu O'nun özel hakkıydı.”²

Daha önce de gördüğümüz gibi, gerçekten ihtiyacımız olan her şeyi bize sağlayan Tanrıdır ve O bizim en büyük hazinemizdir. Bu çerçeve, ne kadar çok olursa olsun, paramız ve sahip olduğumuz mal mülkle yetinmemizi sağlar.

Pavlus bugünkü ayetlerde Timoteos'a tüm sahip olduklarımızın Tanrı tarafından özgürce zevk almamız için sağlandığını yazmaktadır (bkz. 17. ayet). En sevdiğiniz kahve fincanınız, rahat bir sandalyeniz ya da güvenilir bir şemsiyeniz varsa, bunlar Tanrı'nın size verdiği güzel armağanlardır. Tanrı'nın iyiliği için şükrederken bu şeyleri mutlulukla kullanabilirsiniz.

Sahip olduklarımızın Tanrı'nın armağanları olduğunu bilmek, kendimizi mal sahibi değil, kâhyalar olarak görmemizi sağlar.³ Banka hesabımızdaki paralar ve evimizdeki eşyalar Tanrı tarafından verilmiştir ve nasıl kullanılacakları konusunda nihai yetki yalnızca Tanrı'ya aittir. Bizler sadece, Tanrı bize bunları verdiği sürece, onların emanetçisiyiz; öyle ki, O yüceltilsin.

Bu da bizim “eliaçık ve paylaşmaya istekli” (18. ayet) olmamızı sağlar. Krallığın yararı ve hizmet işinin yararı için sahip olduklarımızı mutlulukla paylaşabiliriz, çünkü bunu yapmanın Tanrı'yı hoşnut edeceğini biliriz. Endişe içinde kumbaralarımıza sarılmak yerine, “gerçek yaşama” (19. ayet) sarılırız.

Düşünün: En sevdiğiniz varlığınız (malınız) nedir? Tanrı'ya şükrederek ondan zevk almayı alışkanlık hâline getirdiniz mi?

Düşünün: Elçilerin İşleri 2:42-47'yi okuyun. Birinci yüzyıldaki imanlılar paraları ve mallarıyla ne yapıyorlardı (bkz. 45. ayet)? Sizce sevinçle mi, yoksa isteksizce mi paylaşıyorlardı (bkz. 46. ayet)? Onların bu radikal cömertliği çevrelerinde buna tanık olan insanlar üzerinde nasıl bir etki yarattı (bkz. 47. ayet)?

Harekete Geçin: Bugün, banka hesap bakiyenizi kontrol ederken ve evinizdeki eşyaları kullanırken, kendinize bu şeylere Tanrı'nın yüceliği için sadece kâhyalık ettiğinizi hatırlatın. Tanrı'dan size sahip olduklarınızı gevşek ellerle tutmayı ve onları her zaman daha iyi –sonsuz!– bir hazineyle değiştirmeye hazır olmayı öğretmesini isteyin.

26. Gün

İlişkiler ve Aile

Önderlere, sizi kurtaramayacak insanlara güvenmeyin... RAB garipleri korur, öksüze, dul kadına yardım eder, kötülerin yolunuysa saptırır. (Mez. 146:3, 9)

1873 YILINDA Horatio Spafford, karısını ve dört kızını Avrupa'ya giden bir transatlantik gemisine gönderdi ve birkaç gün sonra onlara katılma niyetindeydi. Ancak yolculuklarının ortasında gemileri başka bir gemiyle çarpıştı ve sadece on iki dakika içinde battı. Hayatta kalan birkaç kişi nihayet Galler'de karaya çıktıklarında, Bayan Spafford kocasına "Sadece ben kurtuldum" diye telgraf çekti. Kederli Spafford, karısıyla buluşmak üzere yola çıktığında, gemisi çocuklarının öldüğü yerin üzerinden geçti. Spafford orada şu anda meşhur olan "It Is Well with My Soul"¹ ("Esendir Canım") ilahisinin sözlerini yazdı.

İlahi kederin kabulüyle başlasa da ("kederler deniz dalgaları gibi yuvarlandığında"), her mısra ilahiyi söyleyen kişiyi Mesih'in kefareti içindeki nihai huzur ve güvene ("günahım ... çarmıha gerildi ve onu taşımıyorum artık") ve ikinci gelişinin kesinliğine ("Tanrım, imanın gözle görülene dönüştüğü günü tez getir") doğru götürür. Ancak umudumuz bu şeylerde olduğunda, imanla, "Esendir, esendir canım."² diyebiliriz.

Bu düşmüş dünyada, ilişkisel kederlere yabancı değilizdir. Bazılarımız, Spafford gibi, aile üyelerinin ani ölümünü yaşamıştır. Diğerleri ise istenmeyen bekârlık, boşanma, kısırlık, yalnızlık, ihanet ya da yabancılaşmayla karşı karşıya kalmıştır. Masallardaki gibi bir aile ve arkadaşlar istemiş olabiliriz ama bunun yerine hayal kırıklığı yaşıyoruzdur.

İnsan ilişkilerine duyduğumuz arzu iyidir. Tanrı ilk insanı iyi olan bahçeye yerleştirdiğinde, Adem'in yalnız kalmasının iyi olmadığını kabul etti ve Havva'yı ona bir arkadaş olarak yarattı (bkz. Yar. 2:18). İnsan ilişkilerine duyduğumuz arzu iyidir ama nihai değildir. Tanrı, Adem'le Havva'yı birlikte çalışıp hizmet edebilsinler diye bir araya getirmiştir.³ Aynı Tanrı, Elçi Pavlus'un da tek başına çalışıp hizmet edebilmesi için

bekâr kalmasına neden olmuştur (bkz. 1.Ko. 7:7, 32-35). Tanrı kendisine en iyi şekilde hizmet edebilmemiz için insan ilişkilerimizin özel koşullarını dikkatle tasarlamıştır.

Bugünkü ayetler bize insan ilişkilerinin sık sık başarısızlığa uğradığını hatırlatır. Önderler bizi hayal kırıklığına uğratar. Ebeveynler ve eşler günlerinin sonuna gelirler. Ama biz terk edilmiş değiliz: “RAB garipleri korur, öksüze, dul kadına yardım eder” (9. ayet). Çarmıhta öldüğü anda dostları tarafından terk edilen Rab bizi asla terk etmeyecektir. Arkadaşlarımızdan ve ailemizden ayrı olsak da, hiçbir şey –hiçbir şey!- bizi Mesih’teki Tanrı sevgisinden ayıramaz (bkz. Rom. 8:38-39).

Düşünün: Diğer insanlarla olan ilişkilerinizin nihai güvenliği sağlayacağını düşünerek hangi şekillerde “önderlere” (Mez. 146:3) güvendiniz? Bu yaklaşım geçmişte sizi nasıl başarısızlığa uğrattı?

Düşünün: 27. Mezmur’u okuyun. Davut’un ilişkisel acı ve hayal kırıklığını çeşitli şekillerde yaşadığına dikkat edin (bkz. 2, 3, 10, 12. ayetler). Üzüntüsünün ortasında, Davut yine de nerede sevinç buluyor (bkz. 1, 8, 11, 13-14. ayetler)? Davut’un en büyük arzusu ve daimî hoşnutluğunun kaynağı olan “tek” şey nedir (bkz. 4-6. ayetler)?

Harekete Geçin: Spafford’un “It Is Well with My Soul” (“Esendir Canım”) adlı ilahisinin sözlerini (veya çevirisini) bulun. İlahiyi söyleyin (veya okuyun), ilişkisel hayal kırıklıklarınızı Rab’be getirin ve dizelerin yüreğinizi ve zihninizi Mesih’teki nihai güvenliğinize doğru çekmesine müsaade edin.

Mevki ve Tanınırlık

*“Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepini-
zin kulu olsun. Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet
etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi.” (Mar.
10:43-45)*

C. H. SPURGEON on dokuzuncu yüzyılın tartışmasız en tanın-
mış vaiziydi. Düzenli olarak on binden fazla kalabalığa vaaz verirdi
ve yayınlanan vaazları geniş çapta dağıtılırdı. Çalışmaları bugün bile
okunmaya ve takdir edilmeye devam etmektedir. Buna karşın eşi Susan-
nah'nın kamusal alanda çok az varlığı vardı; günlerini ünlü kocasının ve
çocuklarının ihtiyaçlarıyla ilgilenerek geçiriyordu.

Susannah daha sonra şöyle yazmıştır: “Bunun için kendime bir pay
çıkarmıyorum; bu Rab'bin benimle ilgili isteğiydi ve sonraki yıllarda
O'nun seçtiği hizmetkârını hizmetinin, edebi çalışmalarının ve olağa-
nüstü yoğun hayatının aralıksız taleplerine seve seve teslim olabilmem
için gerekli eğitimi almamı sağladı.”¹

Çoğumuz asla ünlü olamayacağız, asla Nobel ya da Pulitzer ödülü
alamayacağız, asla paparazziler tarafından takip edilmeyeceğiz ya da
New York Times'ın ön sayfasında yer almayacağız. Çalışmalarımızın bir
müze belgesinde vurgulandığını ya da bir biyografik filmde övüldüğünü
görmeyeceğiz. Genellikle “önemli” ve “hayatı” gibi kelimelerle tanım-
lanmayız. Dürüst olmak gerekirse, çoğumuz bugün işverenimizden ya
da çocuklarımızdan kısa bir “teşekkür” bile almayacağız.

Yaptığımız işin fark edilmediğini hissettiğimizde hoşnutsuzluğa ka-
pılmak ayartıcı gelebilir. Bugünkü ayetlerde de durum böyleydi. İsa'nın
öğrencilerinden Yakup ve Yuhanna, İsa'nın kendilerine sonsuzlukta
tanınacaklarına dair söz vermesini istiyorlardı. İyi işler yaptıklarına ve
cennetteki tahtın yanında onurlu bir yere sahip olmaları gerektiğine
inanıyorlardı. Ancak İsa'nın onların bu isteğine verdiği yanıt, onların

mevki anlayışını tersine çevirir: “Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun” (43. ayet). Bu şekilde, “hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye” (45. ayet) gelen Rabbimiz İsa’yı örnek almış oluruz.

Bu, tanınma hedefinden tamamen vazgeçtiğimiz anlamına gelmez. Bu, tanınırılığımızı çevremizdeki insanlardan daha yüksek bir yerde aradığımız anlamına gelir. “Gizlice yapılanı gören” ve bizi zengin bir şekilde ödüllendirecek olan sevgi dolu bir Baba’nın önünde verir, dua eder, oruç tutar ve hizmet ederiz (Mat. 6:4, 6, 18).

Düşünün: C. H. Spurgeon bir keresinde Susannah’ya şöyle yazmıştı: “Senin için Tanrı’ya ne kadar minnettar olduğumu kimse bilemez. O’nun için yaptığım her şeyde senin büyük bir payın var, çünkü beni bu kadar mutlu ederek hizmet için uygun duruma getirdin.”² Desteğiniz sayesinde “büyük bir paya” sahip olduğunuz tanrısal bir gayeye örnek verebilir misiniz? Dualarınızın, bağışlarınızın ya da sessiz sözlerinizin Mesih’in krallığı için hayati önem taşıması sizi nasıl teşvik ediyor?

Düşünün: Yeşaya 52:13-53:12’yi okuyun. Mesih’in alçaltıldığı tüm yollara dikkat edin. Doğru sayılabilmemiz için dünyasal mevki ve tanınma hakkından vazgeçen bir Kurtarıcı’ya hizmet ettiğinizi hatırlayın (bkz. 11. ayet).

Harekete Geçin: Anna Waring’in sevilen ilahi-duası, “Eğer sen yücelecekse, ben küçük bir alanı doldurmaktan hoşnut olayım”³ diye Tanrı’dan istekte bulunur. Bugün, her şeyi gören Tanrı’ya yücelik getirebileceğiniz “küçük bir alanı” doldurmaktan sevinç duyun.

Armağanlar ve Fırsatlar

İşte beden tek üyeden değil, birçok üyeden oluşur... Gerçek şu ki, Tanrı bedeninin her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir. Eğer hepsi bir tek üye olsaydı, beden olur muydu? Gerçek şu ki, çok sayıda üye, ama tek beden vardır. (1.Ko. 12:14, 18-20)

CARL TRUEMAN Aberdeen Üniversitesi'nden doktora derecesi almış bir öğretim üyesi ve üretken bir yazardır. Trueman aynı zamanda yıllarca çocuklara yönelik bir Pazar Okulu sınıfında eşine yardımcı olmuştur.¹ Pazar sabahları, prestijli kurumlarda dersler vermiş olan bu adam, küçük plastik bir sandalyede otururken, elma suyu bardaklarını doldururken ve boya kalemlerini dağıtırken bulunabilirdi. Trueman bir makalesinde yeteneklerinin bu beklenmedik kullanımını açıkladı: "Doktora öğrencisi ya da öğretim üyesi yerel kilisede nasıl bir rol oynar? Rollerinin, örneğin yetişkinlere yönelik Pazar Okulu'nda öğretmenlik yapmakla ya da bir Kutsal Kitap çalışmasına önderlik etmekle sınırlı olduğunu mu düşünüyorlar da ... temizlik ekibi, çay listesi ya da çocuk odası yasak bölge ve tenezzül edilemez olarak görülüyor? Tam tersine, kilise kilisedir ve herkesin kilisenin çeşitli faaliyetlerine herhangi bir düzeyde katılması bir ayrıcalıktır."²

Sahip olduğumuz armağanları ve bu armağanları kullanmak için sahip olduğumuz fırsatları düşündüğümüzde, iki farklı türde hoşnutsuzluğa kapılabiliriz. Bazen kendi yeteneklerimizin farkına varırız ve bunları kullanmak için sahip olduğumuz sınırlı fırsatlara karşı hayıflanırız. Küçük çocuklu bir anne, huzurevindeki dul bir kadın, vasıflarına göre düşük bir maaşla çalışan bir işçi, kreş görevine atanmış bir kilise üyesi, hepsi de armağanlarının kullanılmamış gibi görünmesinden dolayı hayal kırıklığına uğrayabilir.

Diğer zamanlarda, Rab'in başkalarına verdiği armağanlarla kendi armağanlarımızı karşılaştırır ve başkalarının yapabildiklerini yapama-

dığımız için söyleniriz. Yanlış bir şekilde, kilisede yan sırada oturan kişi gibi yetenekli olsaydık, tatmin olacağımıza inanırız.

Bugünkü ayetler armağanlarımızı Mesih'in bedeni olan kilise bağlamına yerleştirerek, armağanlarımız (ve onları kullanmak için sahip olduğumuz fırsatlar) hakkındaki anlayışımıza yeniden yön vermektedir. 1. Korintliler 12'de Pavlus bize armağanlarımızın nihai kaynağının Tanrı'nın kendisi olduğunu hatırlatır. "Aynı Tanrı" armağanları ve hizmeti verir ve "herkeste hepsini etkin" kılar (bkz. 4-6. ayetler). Tanrı "ortak yarar" (7. ayet) için "çeşitli armağanlar" (4. ayet) verir.

Kiliseye her ne şekilde olursa olsun hizmet etmeyi küçük bir şey olarak göremeyiz. Aslında biz daha doğmadan önce Tanrı, bedenine hizmet etmemiz için bize özel fırsatlar hazırlamıştır (bkz. Ef. 2:10).

Tanrı tarafından fark edilmemiş ya da kullanılmamış değilsiniz. Armağanlarınız ne olursa olsun, tam olarak Tanrı'nın isteğine göre yerel kilisenize yerleştirildiniz (bkz. 1.Ko. 12:18). Ve oraya görkemli bir amaç için, yani bedenin inşasında Mesih'in övülmesi için yerleştirildiniz.

Düşünün: Rab size hangi armağanları verdi? Bu armağanlar için O'na şükredin. Bedenine hizmet etmeniz için size ne gibi fırsatlar verdi? Bu fırsatlar için O'na şükredin.

Düşünün: Luka 10:17-20'yi okuyun. Öğrencilere cinleri kovma gibi olağanüstü bir yetenek verilmiştir, ama İsa onlara bu armağanı kutlamaktan çok, kurtuluşlarına sevinmeleri gerektiğini söyler. "Adınızın gökte yazılmış" (20. ayet) olmasından dolayı bugün Tanrı'ya şükredin.

Harekete Geçin: Yerel kilisenizin ihtiyaçlarını düşünün. Kiliseniz hangi hizmetler için gönüllü bulmakta zorlanıyor? Mesih'e ve bedenine bu şekilde hizmet etmeye istekli misiniz?

Sağlık ve Yetenekler

Ama [Tanrı] bana, “Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır” dedi. İşte, Mesih’in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. (2.Ko. 12:9)

1967 YILINDA, on yedi yaşındaki Joni Eareckson, kollarını ve ellerini kullanamayan, tekerlekli sandalyeye bağlı bir kuadriplejik felçli olarak kalmasına neden olan bir dalış kazası geçirdi. Elli yıl sonra verdiği bir röportajda, “Hayatta gerçekten yürümekten daha önemli şeyler var. Hayatta ellerinizi kullanabilmekten daha önemli şeyler var. Bu da günahın, gururun ve benmerkezciliğin pençesinden kurtulmuş bir yüreğe sahip olmaktır.”¹

Joni’nin sözleri fiziksel yeteneği putlaştıran bir toplum için inanılmaz gelebilir. Bu dünyanın mantığına göre sporcular en büyük kahramanlarımız, ölümcül hastalar ise en büyük utanç kaynağımızdır. Pek çok Hristiyan için de kanserin, klinik müdahale gerektiren depresyonun ya da iki hafta süren soğuk algınlığının ortasında hoşnutluk bulmak olağanüstü görünebilir.

Yine de Elçi Pavlus’un “bedenindeki diken” (bkz. 2.Ko. 12:7) nedeniyle yaşadığı deneyimi anlatan bugünkü ayet; hasta, yorgun ve güçsüz olduğumuzda bize umut vermektedir. Pavlus gibi biz de Tanrı’nın sınırlılıklarımız aracılığıyla içimizde çalışacağına dair vaadine güvenebiliriz.

Fiziksel hastalığımız asla sadece mikroplar ve genetikle ilgili bir mesele değildir. 2. Korintliler 1:3-7 gibi metinler bize acılarımızın, sevgi dolu bir Tanrı’nın iyiliğimiz için tasarlanmış, dikkatli bir aracı olduğunu gösterir. Bu sayede kendimizin zayıf olduğunu ve O’nun bol merhametine muhtaç olduğumuzu biliriz. Bu sayede Mesih’in bizim adımıza çektiği acıları anlamaya başlarız. Bu sayede Tanrı’dan teselli alma fırsatına sahip oluruz. Bu sayede, acı çeken başkalarını da teselli edebilecek donanıma sahip oluruz. Ve bu sayede, içimizde yapmakta olduğu işe sabırla boyun eğerek Tanrı’ya yücelik getiririz.

Bu, şifa için dua etmeyi bırakacağımız anlamına gelmez. Aslında Yakup 5:13-16 fiziksel hastalıklarımızı Rab'be getirmemizi buyurur. Ancak bu, Mesih'in "benim değil, senin istediğin olsun" (Mat. 26:39) diye dua ederken gösterdiği teslimiyetle, Tanrı'nın her şeyi iyi yaptığını bileerek dua etmemiz anlamına gelir.

Mesih'in bizi hoşnut etmesini ve Pavlus'la birlikte cesaretle şöyle dememizi sağlamasını bekleyebiliriz: "Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılıyorum. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm" (2.Ko. 12:10).

Düşünün: Hangi fiziksel rahatsızlıklardan muzdaripsiniz? Bunların yapmak istediğiniz şeyleri yapma beceriniz üzerindeki etkisi nedir? Bu sıkıntılar nasıl Tanrı'nın kendi yüceliği ve sizin iyiliğiniz için kullandığı birer araç olabilir? 2. Korintliler 1:3-7'yi okuyun. Pavlus'un çektiği acılarda Tanrı'nın iyi amacını tespit etme yollarının bir listesini yapın.

Düşünün: İyileşmek için dua ettiğinizde, isteğinizi sonsuz ruhunuzun iyiliği için acı çeken ve ölen Kurtarıcı'ya ilettiğinizi unutmayın.

Harekete Geçin: Fiziksel bedeninizin sınırlılıklarıyla karşılaştığınızda, bu düşmüş dünyada günahın acı verici etkileri için dua ederek ağıt yakın, Mesih'i sizin uğrunuza acı çekmeye istekli olduğu için övün ve Rab'den Pavlus'a öğrettiği dersi size de öğretmesini isteyin: "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" (2.Ko. 12:9).

30. Gün

Güzellik ve Dış Görünüş

*Gizli olan iç varlığınız, sakın ve yumuşak bir ruhun solmayan güzel-
liğiyle süsünüz olsun. Bu, Tanrı'nın gözünde çok değerlidir.*

(1.Pe. 3:4)

AMY CARMICHAEL üç yaşındayken, Rab'bin kahverengi gözlerini maviye çevirmesi için içtenlikle dua etti. Uyandığında aynadan kendisine bakan mavi gözleri göreceğinden emin bir şekilde yatağına gitti. Tanrı onun isteğini yerine getirmede ve Carmichael'ın gözleri kahverengi olarak kaldı.¹

Yıllar sonra Hindistan'da misyoner olarak görev yapan Carmichael, sonradan Hristiyan olan azılı bir suçluyla gizlice buluşma fırsatı buldu. Onu İsa'yı açıkça kabul etmeye ve teslim olmaya ikna etmeyi umuyordu. Bu tehlikeli gece randevusu için özenle giyinen Carmichael, "yüzünü ve ellerini lekelerle boyadı, en koyu renkli Hint elbisesini giydi" ve "bir zamanlar mavi gözlerle değiştirmesi için Tanrı'ya yalvardığı kahverengi gözleri için şükretti."²

Amy Carmichael gibi, çoğumuz dış görünüşümüzle ilgili değiştirmek istediğimiz bir şey (ya da birkaç şey) düşünebiliriz. Daha uzun ya da daha kısa olmak, kilo vermek ya da almak, daha küçük bir burna, daha büyük gözlere ya da daha az dikkat çeken kulaklara sahip olmak isteriz. Aynaya bakar ve saçlarımızın istediğimiz şekle girmedeği gün için söyleniriz. Dolaba bakar ve giyecek hiçbir şeyimiz olmadığı için söyleniriz.

Görünüşün son derece önemli, hatta nihai olduğu bir dünyada kendimizle ilgili hoşnutsuzluğa düşmek kolay olabilir. Dışlarımız hiçbir zaman her reklamda, vitrinde ve televizyon programında gördüğümüz kadar beyaz, bacaklarımız da o kadar biçimli olmayacak. Arkadaşlarımız ve iş arkadaşlarımız daha fazla güzelliğin peşinde sayısız para ve saat harcadıklarında, biz de öyle yapmamız gerektiğine inanabiliriz.

Samuel yeni bir kral atamak için İşay'ın evinde durduğunda, yakışıklı Eliav'ın seçilmiş kişi olması gerektiğini varsaydı. Ancak Rab, Samuel'in

önceliklerini değiştirdi: “Çünkü RAB insanın gördüğü gibi görmez; insan dış görünüşe, RAB ise yüreğe bakar” (1.Sa.16:7).

Kutsal Kitap fiziksel güzelliği reddetmese de, bugünkü ayet bize Tanrı’nın yüreklerimize çok daha büyük bir öncelik verdiğini hatırlatır. Rab’bin gözünde kim olduğumuzu en iyi tanımlayan şey “yüreğin gizli kişiliğidir.” Fiziksel görünüşümüz, yaşamımızdaki diğer tüm koşullar gibi, Tanrı’ya hizmet etmek içindir.

Jerry Bridges’in 139. Mezmur hakkında yazdığı gibi, “Tanrı fiziksel yapımızı belirleyen DNA ve diğer biyolojik faktörleri öylesine yönlendirmiştir ki, mezmur yazarı, ‘Anemin rahminde beni sen ördün’ diye bilmektedir. Bu inanılmaz bir düşünce! Siz ve ben fiziksel olarak neysek oyuz çünkü Tanrı bizi bu şekilde yarattı. Ve bizi olduğumuz gibi yarattı çünkü yaşamlarımız için O’nun planını en iyi bu şekilde yerine getirebiliriz.”³

Düşünün: Ülkenizin kültüründe ya da yakın çevrenizde hangi mesajlar dış görünüşünüzle ilgili hoşnutsuzluğunuza katkıda bulunuyor? Kutsal Kitap’taki hangi mesajlar güzellik vurgunuza yeniden yön veriyor (bkz. 1.Sa. 16:7; Mez. 139; 1.Pe. 3:4)?

Düşünün: Tanıdığınız ve Tanrı’ya gayretle hizmet eden kişileri düşünün. Aklınıza geldiklerinde, fiziksel görünümlerinin Tanrı’ya yaraşır karakterlerine kıyasla nasıl önemsiz göründüğüne dikkat edin.

Harekete Geçin: Bugün aynaya baktığınızda, sizi yarattığı için Tanrı’ya şükredin. Görünüşünüzün her ayrıntısını kendi amaçları doğrultusunda tasarladığı için O’na şükredin. Fiziksel bedeninizi O’na hizmet etmek için kullanmanıza yardım etmesini isteyin.

Eldekiyle Yetinmeyi Öğrendim

Bunu ihtiyacım olduğu için söylemiyorum. Çünkü ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim. Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamanın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim. (Flp. 4:11-13)

ELÇİ PAVLUS, kolay koşullarla dolu bir yaşam sürmemiştir.

Beş kez Yahudiler'den otuz dokuzar kırbaç yedim. Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşlandım, üç kez deniz kazasına uğradım. Bir gün bir gece açık denizde kaldım. Sık sık yolculuk ettim. Irmaklarda, haydutlar arasında, gerek soydaşlarımın gerekse öteki ulusların arasında tehlikelere uğradım. Kentte, kırdan, denizde, sahte kardeşler arasında tehlikelere düştüm. Emek verdim, sıkıntı çektim, çok kez uykusuz kaldım. Açlığı, susuzluğu tattım. Çok kez yiyecek sıkıntısı çektim, soğukta çıplak kaldım. Öbür sorunların yanı sıra, bütün kilseler için her gün çektiğim kaygının baskısı var üzerimde. (2.Ko. 11:24-28)

Gittiği her yerde zorluklarla karşılaştı. Düşmanları tarafından kötü muamele gördü ve dostu olması gereken kişiler tarafından kasıtlı olarak yanlış anlaşıldı (bkz. 2.Pe. 3:16). Düzenli olarak "sıkıntı, güçlük ve elemeler, dayak, hapis, karışıklık, emek, uykusuzluk ve açlık" ile karşılaştı (2.Ko. 6:4-5). Çoğu zaman yalnızdı ve nadiren rahattı ve hayatı neredeyse her zaman risk altındaydı.

Yine de, bugünkü ayetlerde Pavlus içtenlikle şöyle der: "Her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim" (Flp. 4:11). Pavlus bu ay öğrendiğimiz gerçeği biliyordu: Hoşnutluk yaşamın değişen koşullarına değil, Rabbiniz'in değişmeyen iyiliğine bağlıdır.

Bu gerçek, bizi içinde bulunduğumuz durumu doğru anlamamız için donatır. Pavlus hapse atılmayı kabul edebilirdi ve biz de bugünün sağlık teğhisini, banka hesap özetini ya da yapılacaklar listesini kabul edebiliriz, çünkü bunların egemen bir Tanrı tarafından bizim iyiliğimiz ve O’nun yüceliği için verildiğine güveniriz.

Bu gerçek, aynı zamanda gelecekte bizi bekleyen her bilinmeyen durumla yzleğmemiz için bizi donatır. Pavlus, “Beni güçlendirenin aracılığıyla her Şeyi yapabilirim” diye yazar (Flp. 4:13); bugün –ve yarın– için duyduğu hoğnutluk “dn, bugün ve sonsuza dek aynı” olan bir Tanrı’ya dayanır (İbr. 13:8). Önümüzdeki günlerin ne getireceğini –ne tür hayal kırıklıkları, hsranlar ve kayıplar getireceğini– bilemeyiz ama her Şeye gücü yeten Tanrımızın sevgi dolu ilgisi kesindir.

Hoğnutluk arayışımızda, mkemmел bir Şekilde hoğnut olan tek insan olan Mesih’in kendisinden yardım isteriz (bkz. Flp. 4:13). O zengin olduğu hâlde kendisini her türlü rahat koğuldan mahrum bırakarak yoksul hâle geldi; öyle ki, biz O’nun sonsuzluktaki görkemli mirasının kalıcı zenginliklerini paylağabilelim (bkz. 2.Ko. 8:9).

Düğünün: Bu ay hoğnutluk hakkında ne öğrendiniz? Zaten bildiğiniz ama hatırlatılmaya ihtiyaç duyduğunuz Şeyler nelerdi? Hangi Şeyler sizin için yeni kavramlardı?

Düğünün: Vaftizci Yahya Mesih’ten söz ederken, “O büyümeli, bense klmeliyim” demiştir (Yu. 3:30). Kendimize ve koğullarımıza daha az, Mesihimiz’e ve O’nun yüceliğine daha çok odaklandığımızda, hoğnutluk bulacağız. Ancak ve ancak Mesih’i yüceltmeyi hayatınızın amacı hâline getirin.

Harekete Geçin: Filipililer 4:13’ ezberleyin: “Beni güçlendirenin aracılığıyla her Şeyi yapabilirim.” önümüzdeki günlerde hoğnutluğun peşinden giderken, fazlasıyla büyük Kurtarıcınız’dan fazlasıyla büyük yardıma sahip olduğunuzu unutmayın.

Sonuç

YARIN YENİ BİR GÜN BAŞLIYOR. Güneş doğacak, alarm çalacak, takvim ilerleyecek ve hayatınız devam edecek. Bazılarımız için bu yeni gün, yeni bir dizi olay getirecek; yeni sorumluluklar, yeni ilişkiler, yeni denenmeler, yeni beklentiler. Diğerleri içinse bu yeni gün; bir önceki gün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün gibi olacak. Ancak Rab bize ister beklenmedik koşullar getirsin, ister bizden bilindik koşullarda sadık kalmamızı istesin, O'nun yalnızca en iyi olanı getireceğine güveniyoruz.

Her yeni gün, ay ve yılla birlikte Tanrı iş başında olacaktır. Mesih'i yüceltmek, günahkârları kurtuluşa erdirmek ve çocuklarını Oğlu'na daha çok benzer kılmak gibi büyük amaçlarını gerçekleştirecek ve bunu tüm günlerinizin her anında yapacaktır.

Yarın, yeni bir güne başlarken, bu Püriten duasının sözlerini kendi duanız hâline getirin:

Tezatlar yoluyla bana öğret ki,
aşağı inen yol, yukarı çıkan yoldur;
düşkün olmak, yüksek olmaktır;
kırık yürek, şifa bulmuş yürektir;
ezik ruh, sevinçli ruhtur;
tövbe eden can, muzaffer candır;
hiçbir şeye sahip olmamak, her şeye sahip olmaktır;
çarmıhı taşımak, tacı giymektir;
vermek, almaktır;
vadi, görüş yeridir.¹

Notlar

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları

1. Bkz. Jonathan Leeman, *Reverberation: How God's Word Brings Light, Freedom, and Action to His People* (Chicago: Moody, 2011), 19.

1. Gün: Bol Yaşam

1. Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment* (1648; yeniden bs., Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 2000), 19.

2. Gün: Ağırılıksız Bir Yürek

1. John Bunyan, *The Pilgrim's Progress: From This World to That Which Is to Come Delivered Under the Similitude of a Dream Wherein Is Discovered the Manner of His Setting Out, His Dangerous Journey, and Safe Arrival at the Desired Country* (1678; yeniden bs., New York: Houghton Mifflin, 1896), 39–40.
2. Christopher Ash, *Discovering the Joy of a Clear Conscience* (London: Inter-Varsity Press, 2012; repr., Phillipsburg, NJ: P&R Publishing, 2014), 176–77.

3. Gün: Hoşnutluk Büyük Kazançtır

1. Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment* (1648; yeniden bs., Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 2000), 118–35.

4. Gün: Mesih, Cesaretimiz

1. Bkz. *Human Planet*, Sezon 1, Bölüm 1, “Oceans—Into the Blue,” yayın tarihi: 13 Ocak, 2011, BBC, <https://www.bbc.co.uk/programmes/b00rrd81>.
2. Heidelberg İlmihali, soru ve cevap 1, şuradan ulaşabilirsiniz: https://cprc.co.uk/languages/heidelberg_turkish/

8. Gün: Hiçbir Şeyim Yok

1. John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, ed. John T. McNeill, çev. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster Press, 1960), 1.1.1.

11. Gün: Tanrı'nın Benimle İlgilenmesi, Yaşamın Değişen Koşullarından Daha Kesindir

1. *New World Encyclopedia*, s.v. "John D. Rockefeller," son düzeltme 25 Ağustos 2016, 18:10, http://www.newworldencyclopedia.org/p/index.php?title=John_D._Rockefeller&oldid=998940.
2. John Newton, "Glorious Things of Thee Are Spoken," 1779.

12. Gün: Hayatımın Koşulları, Ölümsüz Ruhumun İyiliği İçin Özenle Tasarlanır

1. "Ağır olan bu sıkıntılar, ihtiyaç duyduğumuz zamanlar dışında asla üzerimize gelmez ve asla ihtiyaçtan daha uzun süre kalmaz" (Matthew Henry, *Matthew Henry's Commentary*, vol. 6, Acts to Revelation [1710; repr., Peabody, MA: Hendrikson, 1991], 811).

13. Gün: Arzu, Eğitilmek Zorundadır

1. Melissa B. Kruger, *The Envy of Eve: Finding Contentment in a Covetous World* (Tain, UK: Christian Focus Publications, 2012), 21.
2. Westminster Uzun İlmihali, cevap 148.

14. Gün: Tanrı, Arzularım İçin Öncelikler Belirler

1. Bkz: Louis Menand, "What It Is Like to Like: Art and Taste in the Age of the Internet," *The New Yorker*, 20 Haziran 2016, 73–76.
2. Menand, 74.

15. Gün: Tanrı'nın Yüceliğini Arzulamak

1. Westminster Kısa İlmihali, cevap 98.
2. Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment* (1648; yeniden bs., Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 2000), 54.

16. Gün: Tanrı'nın Elinden Gündelik İhtiyaçlarımızı Arzulamak

1. *First Catechism: Teaching Children Bible Truths* (2003; repr., Suwanee, GA: Great Commission Publications, 2012), soru 121.

17. Gün: Kutsallığı Arzulamak

1. Aktaran: Carl R. Trueman, *Luther on the Christian Life: Cross and Freedom* (Wheaton, IL: Crossway, 2015), 45–46.
2. William B. Barclay, *The Secret of Contentment* (Phillipsburg, NJ: P&R Publishing), 100.
3. Andrew Bonar, *The Life and Remains, Letters, Lectures, and Poems of the Rev. Robert Murray McCheyne* (New York: Robert Carter & Brothers, 1866), 142.

18. Gün: Doğru Hoşnutsuzluk

1. George L. Prentiss, *The Life of Elizabeth Prentiss, Author of Stepping Heavenward*, rev. ed. (New York: Randolph, 1898), 2:178.
2. William B. Barclay, *The Secret of Contentment* (Phillipsburg, NJ: P&R Publishing), 68.
3. Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment* (1648; repr., Carlisle, PA: Banner of Truth Trust, 2000), 42.

19. Gün: Şükran, Tanrı'nın Benim İçin Olan İsteğidir

1. David W. Pao, *Thanksgiving: An Investigation of a Pauline Theme* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2002), 57.

20. Gün: Kurtuluş İçin Şükretmek

1. J. Todd Billings, *Union with Christ: Reframing Theology and Ministry for the Church* (Grand Rapids: Baker Academic, 2011), 25; vurgular özgün kaynaktır.

21. Gün: Gündelik Sağlayış İçin Şükretmek

1. "The Story of 'Grace': A Much-Loved World Famous Picture," Grace by Enstrom, 4 Haziran, 2018 tarihinde erişim sağlanmıştır. <http://www.gracebyenstrom.com/history.html>.

2. *First Catechism: Teaching Children Bible Truths* (2003; yeniden bs., Suwanee, GA: Great Commission Publications, 2012), cevap 121.

22. Gün: Tanrı'nın Amaçları İçin Şükretmek

1. Bkz. Corrie Ten Boom, "Ravensbruck," *The Hiding Place* içerisinde 13. Bölüm (Ulrichsville, OH: Barbour Publishing, 1971).

23. Gün: Komşumun Sahip Olduğu Kutsama İçin Şükretmek

1. Westminster Uzun İlmihali, cevap 147.

25. Gün: Para ve Mal Mülk

1. Darlene Deibler Rose, *Evidence Not Seen: A Woman's Miraculous Faith in the Jungles of World War II* (New York: Harper One, 1988), 48.
2. Rose, 48.
3. Bkz. Melissa B. Kruger, *The Envy of Eve: Finding Contentment in a Covetous World* (Tain, UK: Christian Focus Publications, 2012), 136.

26. Gün: İlişkiler ve Aile

1. Bkz. Kenneth W. Osbeck, 101 Hymn Stories: The Inspiring True Stories Behind 101 Favorite Hymns (Grand Rapids: Kregel, 1982), 127.
2. Horatio G. Spafford, "It Is Well with My Soul," 1873.
3. Bkz. Christopher Ash, *Marriage: Sex in the Service of God* (Vancouver, BC: Regent College Publishing, 2003), 119–22.

27. Gün: Mevki ve Tanınırlık

1. Susannah Spurgeon, *C.H. Spurgeon's Autobiography: Compiled from His Diary, Letters, and Records by His Wife and His Private Secretary*, vol. 2, 1854–1860 (London: Passmore and Alabaster, 1899), 16.
2. Spurgeon, 17.

3. Anna L. Waring, "Father, I Know That All My Life," 1850.

28. Gün: Armağanlar ve Fırsatlar

1. Bkz. Carl R. Trueman, *Luther on the Christian Life: Cross and Freedom* (Wheaton, IL: Crossway, 2015), 111.
2. Carl Trueman, "The Way of the Christian Academic," *Themelios* 33, no. 3 (Aralık 2008): 5.

29. Gün: Sağlık ve Yetenekler

1. Kelli B. Trujillo, "After 50 Years in a Wheelchair, I Still Walk with Jesus," *Christianity Today*, 28 Temmuz, 2017, <http://www.christianitytoday.com/women/2017/july/joni-eareckson-tada-fifty-years-wheelchair-walk-jesus.html>.

30. Gün: Güzellik ve Dış Görünüş

1. Bkz. Elisabeth Elliot, *A Chance to Die: The Life and Legacy of Amy Carmichael* (Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell, 1987), 24-25
2. Elliot, 260.
3. Jerry Bridges, *Respectable Sins: Confronting the Sins We Tolerate* (Colorado Springs: NavPress, 2010), 95-96.

Sonuç

1. Arthur Bennett, ed., *The Valley of Vision: A Collection of Puritan Prayers and Devotions* (1975; repr., Carlisle, PA: The Banner of Truth Trust, 2002), xxiv.

BIBLICAL COUNSELING COALITION

The Biblical Counseling Coalition (Kutsal Kitap Danışmanlığı Koalisyonu), Kutsal Kitap danışmanlığını küresel düzeyde geliştirme ve yayma konusunda tutkuludur. Biz bunu yayıncılıkla, kurduğumuz bağlantılarla ve iş birliğiyle gerçekleştiriyoruz.

Yayıncılık, Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetlerinin ve kaynaklarının tanıtımını yaparak dünyada acı çeken insanlara umut ve şifa götürmektedir. Kutsal Kitap danışmanlığının tanıtımını *15:14* adlı podcastimiz, web sitemiz (biblicalcounselingcoalition.org), ortak hizmetler, konferans katılımları ve kişisel ilişkiler aracılığıyla yapıyoruz.

Bağlantılar Kurmak. Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetleri arasında bağlantılar kurmak, BCC'nin merkezinde yer alan bir unsurdur. BCC, Kutsal Kitap danışmanlığı akımında küresel bir Kutsal Kitap danışmanları ağı oluşturma ihtiyacını ve burada yatan gücü gören önderler tarafından kurulmuştur. Müjde'yi merkez alan ilişkiler kurarak bireyleri ve hizmetleri birbirine tanıtıyoruz.

İş birliği, bizim bağlantı kurma çabalarımızın doğal bir ürünüdür. Kutsal Kitap danışmanlarının ve hizmetlerinin birlikte çalışarak daha başarılı olacağına içtenlikle inanıyoruz. BCC İnanç Bildirgesi, Kutsal Kitap danışmanlığının açık ve kapsamlı bir tanımıdır; otuzdan fazla önde gelen Kutsal Kitap danışmanının iş birliğiyle yaratılmıştır. BCC aynı zamanda pastörlere, kilise önderlerine, danışmanlık yapanlara ve öğrencilere teolojik anlamda bilgelik ve uygulama anlamında uzmanlık sağlayan, üç bölümden oluşan ve birçok yazarın katkıda bulunduğu bir eser yayınlamıştır. Her yıl kitaplar, makaleler, videolar, sesli kaynaklar ve Kutsal Kitap danışmanları için yardımcı olacak diğer ürünlerin üretimi için olanak sağlayabilmekteyiz. Birlikte çalışmak, Kutsal Kitap danışmanlığı alanında sağlam kaynaklar üretmemizi ve en iyi uygulamayı geliştirmemizi sağlıyor. Böylece kilisemizdeki ruhsal bakım hizmetimizi geliştiriyoruz.

BCC hakkında daha çok bilgi edinmek için biblicalcounselingcoalition.org adresini ziyaret edin.

